

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

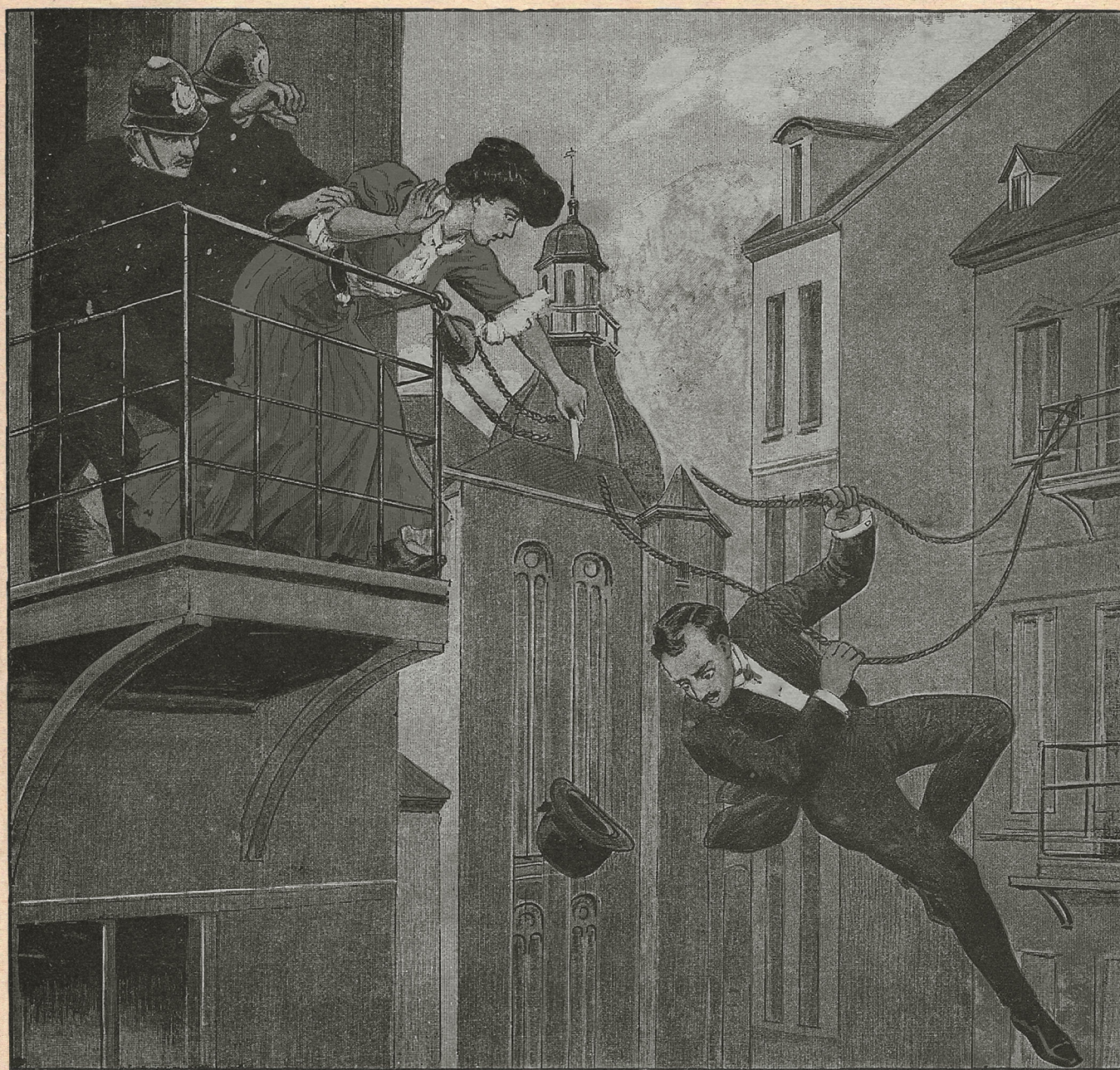
genaamd De groote Raffles Onbekende

No. 515

De Juweelenvervalscher.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

DE BEDRIEGER BEDROGEN.

Voor hotel Cecil te Londen hield een rijtuig stil en terstond was de portier bij de hand om een tweetal elegante heeren bij het uitstappen de behulpzame hand te bieden.

Een van beiden, die een zwart puntbaardje droeg, vroeg in het Engelsch, dat terstond den Franschman verried, hoe laat het was.

De portier haalde zijn horloge te voorschijn.

„'t Is kwart voor zes,” antwoordde hij.

De vreemdeling had ook zijn horloge voor den dag gehaald:

„Ik begrijp u niet! Spreek alstublieft Fransch!”

„Zooals ge verkiest,” sprak de portier en hij herhaalde in deze taal de tijdsopgaaf.

De vreemde knikte, gaf den portier een franc en verdween met zijn begeleider in de vestibule, waar hij, alweer in slecht Engelsch, naar den prijs der kamer vroeg.

Ook thans kon Raffles zich slechts moeilijk yer-

staanbaar maken, totdat eindelijk een der hotelbeambten, die de Fransche taal uitstekend machtig was, zich met den lord kon onderhouden.

Hij nam drie kamers op de eerste verdieping voor zich en zijn geleider en in het vreemdelingenboek schreef hij:

Gaston Durand, bankier uit Parijs en zijn secretaris Henry Ricold.

De heeren gingen naar hun kamer en toen zij alleen waren, snelde die met den zwarten baard naar de deur en deed deze op de grendels.

Daarna luisterde hij aan de muren, opende de kasten en keek uit het venster, als om zich ervan te overtuigen, dat alles veilig was.

Hij zag, dat zijn kamers uitkeken op den Theems.

„Kom eens hier, Charly, kijk eens, wat een prachtig uitzicht. Het lijkt wel of de hotelier dat voor Raffles heeft uitgezocht!”

„Pst!” meende de ander, „spreek den naam Raffles

niet uit, ik vermoed dat de politie jacht op ons maakt."

De zwartbaardige stak een sigaret op en keek zijn vriend aan.

"Maak je maar niet bang, wij zijn zoo veilig als 't maar kan. Iedereen houdt ons voor echte Fransozen. En dan, Charly, je moet je er toch heusch aan wennen om over Raffles te spreken als over een onbekend, maar hoogst interessant persoon. Jij ziet de menschen voor veel te snugger aan en denkt dat iedereen in mij terstond Raffles herkent. Daarin vergist je je geweldig! Ik zal je zoo gauw mogelijk overtuigen van je dwaling, als wij eens in dezelfde tram zitten met onzen vriend Baxter, den inspecteur van recherche van Scotland-Yard".

"Om 's hemelswil, doe het niet, kerel!"

"Ik doe het zeker! Jij moet je zenuwen wat meer stalen, Charly, ze zijn zulke uitstekende wapens in ons bedrijf!"

Lord Lister zweeg.

Hij nam een nieuwe sigaret, stak deze op en lachte toen eensklaps heel luid.

"Ik zou het gezicht van den inspecteur wel eens hebben willen zien," barstte hij los, "toen hij het telegram openmaakte dat ik hem van Victoria-Station stuurde."

Charly Brand keek angstig naar de deur en luisterde.

"Wat doe je?" vroeg lord Lister.

"Ik ben zenuwachtig! Erg zenuwachtig. Jij praat zoo ongedwongen, alsof je in je villa in Regent-Park zit. De muren konden hier wel eens ooren hebben!"

"Best mogelijk! Maar ik geloof toch, dat je wel komen gerust kunt zijn. Ik zei je toch al, dat het geheele hotelpersoneel ons voor Franschen houdt. Vóórdat wij uitgaan, wil ik eerst nog eens onze valsche baarden inspecteeren om te zien, of alles inderdaad goed in orde is."

Lord Lister voegde de daad bij het woord.

Hij keek bij zijn vriend met de grootste nauwgezet-

heid na, of Charly's valsche baard geen achterdocht kon wekken en onderzocht dat toen bij zich zelf.

Daarna sprak hij:

"Kom, wij zullen er eens op uit gaan. Ik voel er veel voor om onze portemonnaie wat te stijven en daarvoor den bekenden juwelier Collgate in Holborn-Street eens uit te noodigen tot een onderzoek. De kerel heeft mij eenige jaren geleden voor verscheidene honderden ponden sterling bedrogen door mij valsche diamanten te verkoopen."

Charly Brand trok een verwonderd gezicht. Hij wist dat lord Lister in den laatsten tijd heel wat geldsommen had geschonken aan liefdadige instellingen en dat hij zelf nauwelijks eenige ponden rijk was.

"Als ik je goed begrijp," zei de secretaris, "dan ben je van plan juweelen te koopen. Maar waarvan zou je die willen betalen?"

Lord Lister lachte eens vroolijk.

Toen knipte hij met een vingerbeweging de asch van zijn sigaret en zei:

"Beste jongen, ik heb je nooit tot mijn raadgever benoemd, maar ik heb je alleen bij mij genomen, omdat een eenzelveig leven zoo leeg en vervelend is.

"Je kunt het dus gerust aan mij overlaten op welke manier ik de zaakjes met dezen juwelier zal opknappen. En daar ik er de man niet naar ben, de zaak op de lange baan te schuiven, zal ik hem vandaag nog bezoeken."

Raffles zag, hoe Charly het hoofd schudde.

"Laat ons gaan," sprak hij op koelen toon en met Charly verliet hij de hotelkamer.

Beneden vroeg hij in het Fransch, of er ook brieven voor hem gekomen waren. Hij noemde den door hem aangenomen Franschen naam en de nummers van zijn kamers.

De beambte keek de aangekomen brieven na en overhandigde lord Lister toen eenige op het adres waarvan diens aangenomen naam „Durand" stond.

Toen zij het hotel verlaten hadden en in een cab

hadden plaats genomen, die hen naar Holborn-Street zou brengen, naar de zaak van den juwelier Collgate, zei Charly Brand:

„Ik ben benieuwd te weten, van wie je die brieven hebt ontvangen. Twee uur geleden was je het nog niet met jezelf eens, welken naam je zoudt aannemen en nu heb je al brieven ontvangen.”

De lord lachte.

„Charly, leer het je toch af, zooveel onnoodige dingen te vragen en neem de dingen, die op mij betrekking hebben, zooals ze zijn.

Hier zijn de brieven. Wat erin staat, kan ons geen van beiden belang inboezemen, want het zijn slechts onbeschreven bladen.”

Charly Brand keek ten hoogste verbaasd.

„Onbeschreven bladen? Hoe weet je dat? Kun je door de enveloppes heen zien?”

„Dat niet! Maar ik zal toch wel weten, wat ik zelf geschreven heb?”

Charly keek nog verbaasder.

„Wat je zelf geschreven hebt? Wat bedoel je daar nu eigenlijk mee, Edward?”

„Héél eenvoudig”, luidde het antwoord, „ik heb de brieven aan mijzelf geadresseerd om daardoor hier in het hotel eenig vertrouwen te wekken. Geloof maar gerust, dat de hotelhouder en ook de andere lui er al op durven zweren, dat ik niemand anders ben dan de bankier Durand uit Parijs. Zie je deze brieven?”

Hij haalde een enveloppe te voorschijn.

Daarop vervolgde hij:

„Het zijn allemaal enveloppen van firma's, die wij gisteren bezocht hebben. Ik beweerde toen, dat ik heel dringend een brief moest versturen en vroeg daarom enveloppen. Dezen zoogenaamd dringenden brief adresseerde ik naar mijzelf onder den naam Durand. De gérant van het hotel, de portier en de overige beambten verkeerden nu natuurlijk in de stellige meening, dat ik bij al deze firma's ook bekend ben onder den naam Durand. Ik moet aan alle kanten op mijn hoede

zijn, Charly, dat hoort nu eenmaal bij mijn baantje: Als ik niet oppas, dat geen sterveling vat op mij kan krijgen, zou inspecteur Baxter mij al heel gauw kunnen knippen, vat je?”

De cab hield voor de zaak van den juwelier Collgate stil en de beide heeren gingen den winkel binnen.

Lord Lister had weer alle moeite met zijn gebroken Engelsch, totdat de heeren Fransch met hem gingen spreken.

De vreemdeling verlangde ingezette diamanten van het zuiverste water. Verder vroeg hij parelen, die bij de diamanten pasten, opdat daarvan een sierlijke collier vervaardigd zou kunnen worden.

De eigenaar van de zaak, juwelier Collgate, een oude, verschrompelde diamantenhandelaar, met wien zelfs zijn collega's niet gaarne zaken deden, omdat hij zoo meesterlijk valsche steenen kon vervaardigen, kwam uit zijn kantoor om de vreemden persoonlijk te helpen. Hij gaf zijn bedienden een geheim teeken, daardoor te kennen gevend, dat hij de bezoekers voor gauwdieven hield en dat zijn ondergeschikten dus een oogje in het zeil moesten houden.

Hij liet een groote ijzeren cassette uit zijn kantoor halen, en toen hij deze opende, schitterden in de kleine hokjes de prachtigste steenen.

Met een eigenaardig gevormd stalen pincet nam hij een steen en klemde deze zoodanig met een paar fijne stalen schroeven vast, dat het kostbare kleinood onmogelijk losgerukt kon worden.

Daarop reikte hij het pincet aan lord Lister.

Deze bekeek den diamant, toonde hem Charly Brand en verklaarde in het Fransch, dat de steen goed van grootte was en dat hij hem wilde koopen.

„Ge geeft mij zeker voor ieder stuk eenige garantie,” voegde hij erbij.

Juwelier Collgate vertrok zijn gelaat en antwoordde:

„Ik maak er u opmerkzaam op, dat ik een van de meest geachte juweelenhandelaars van Engeland ben; ik koop mijn steenen alleen uit de Debeers-mijn en nooit

van eenig tusschenpersoon. Mijn firma verkoopt alleen correcte waar."

Bij deze woorden had hij een nieuwen brillant in het pincet geklemd, een meesterlijk nagebootsten, valschen diamant, die zoo handig was vervaardigd, dat bijna geen sterveling de onechtheid er van ontdekte.

Op deze manier bedroog de juwelier jaarlijks honderden vreemdelingen.

Lord Lister had eenige jaren geleden een stel diamanten bij hem gekocht en was eenige dagen later tot de ontdekking gekomen, dat deze allen valsch waren.

Hij had toen getracht, den juwelier tot schadevergoeding te dwingen, maar de aanklacht was op niets uitgelopen.

En nu wilde John Raffles zich wreken.

Juwelier Collgate herkende in den Franschman zijn vroegeren klant niet terug.

Lord Lister deed, alsof hij niets verdachts bespeurde en met groote onverschilligheid zocht hij een dozijn steenen uit. Hij was er van overtuigd, dat hieronder verscheiden valsche waren.

Nadat de lord de diamanten had uitgezocht, liet hij zich parelen voorleggen, een artikel, waarin de juwelier ook meesterlijk vervalschingen wist te vervaardigen.

De klant zocht ongeveer twintig parelen uit en sprak toen:

„Ge wilt zeker wel zoo vriendelijk zijn, mij hedenavond de juweelen naar Hotel Cecil te laten brengen. Vraag daar naar bankier Gaston Durand uit Parijs, ik zal dan tegelijkertijd de rekening voldoen."

Juwelier Collgate boog hoffelijk en wisselde tegelijkertijd een blik van verstandhouding met zijn bediende.

Persoonlijk bracht hij de Franschen tot de deur, schijnbaar uit wellevendheid, inderdaad echter, omdat de vreemdelingen hem wantrouwen inboezemden.

De diamanten-vervalscher was steeds op zijn hoede en vertrouwde ten slotte geen sterveling.

Toen lord Lister het magazijn had verlaten, zei de juwelier:

„Dat is een heel voornaam persoon of een oplichter, zoo groot, als ik nog nooit in mijn leven heb gezien.

„Enfin, als hij maar betaalt, is het mij volkomen hetzelfde wie en wat hij is!"

Hij onderzocht daarop nog eens alle parelen en diamanten om te zien, of de koper misschien een paar daarvan had omgeruild, maar hij kwam tot de geruststellende ontdekking, dat dit niet het geval was.

„Ik geloof, mister Collgate", zei de eerste bediende, „dat het zelfs den knappen Raffles niet zou gelukken, u te bedriegen of te bestelen."

De juwelier lachte geveild.

Hij was lang niet onverschillig voor vriendelijke woorden en vleitaal.

Daarop sprak hij:

„Ge moet met mij meegaan naar hotel Cecil, mister Bertram."

Het was een groote onderscheiding van den juwelier als hij een bediende mee nam bij belangrijke zaken.

Lord Lister had gevraagd om de juweelen nog dienselfden avond naar het hotel te brengen.

De juwelier zag in deze bestelling alweer een oplichtersstreek en toen hij met zijn bediende op weg was, gaf hij deze nog allerlei aanwijzingen om toch vooral voorzichtig te zijn.

Toen zij in het hotel kwamen en naar bankier Durand vroegen, bracht de hoteljongen hen in een conversatiezaal op het terras van het hotel.

Daar zaten aan een kleine tafel lord Lister en Charly Brand.

Met de voorname, onverschillige rust van een hooggeplaatst personage, ontving de juwelier het bezoek en noodigde hen uit plaats te nemen.

Raffles dronk op zijn dooie gemak zijn thee, alsof de heele persoon van Collgate hem niets aanging en diens meening, dat hij hier met een oplichter te doen had, begon nu wel een beetje te wankelen.

Eindelijk, nadat de kellner alles had weggeruimd en een doos sigaretten op tafel had gezet, beduidde de zoe-

genaamde bankier den juwelier en diens bediende wat nader te komen.

„Mag ik de steenen en de parelen nog eens zien?” vroeg hij, „ik wil mij ervan overtuigen, dat het nog dezelfde zijn als die ik in uw zaak gezien heb.”

Collgate trok zijn gelaat in een onwilligen plooi.

Het wantrouwen van den vreemdeling mishaagde hem.

„Pardon, mijnheer,” begon hij op hoogen toon, „ge hebt te doen met een persoon van hoog aanzien. Mijn naam alleen staat u er borg voor, dat hier geen minderwaardige steenen in het spel zijn!”

Hij zag niet het ironische lachje op Raffles gelaat.

Deze antwoordde:

„Best mogelijk! Maar ik sta op het standpunt, dat er in de wereld meer oplichters zijn dan eerlijke personen en dat ik eerst moet ondervinden of zakenmensen te vertrouwen zijn, zonder af te gaan op woorden of aanbevelingen.”

De juwelier keek zijn bediende aan.

Deze haalde de schouders op en wist niet, welken raad hij zijn chef moest geven.

Collgate verkeerde in hevigen tweestrijd.

Zou hij dezen man vertrouwen of wantrouwen?

Ten slotte toch opende hij de juweelenkist en nam er een steen uit. dien hij lord Lister overhandigde.

Deze haalde een loupe uit zijn vestzak en onderzocht, schijnbaar met groote kennis van zaken, den steen.

Hij gaf den diamant weer aan den juwelier terug en deze reikte hem zijn bediende.

Op deze manier onderzocht lord Lister alle steenen en hij bemerkte, hoe scherp hij daarbij werd gadeslagen door Collgate en diens bediende.

Een ironisch lachje vertrok zijn mondhoeken.

Toen hij den laatsten steen in de hand nam, bekeek hij dien lang en aandachtig.

Verscheiden seconden later sprak hij:

„Dit stuk weiger ik, mister Collgate; de steen is valscht!”

De juwelier werd verlegen.

Hij had gehoopt, dezen valschen diamant zonder moeite aan den vreemdeling te kunnen verkoopen.

„Onmogelijk!” stotterde hij, „ge vergist u.”

„O neen, mister Collgate, maar gij schijnt uw steenen niet te kennen.”

De juwelier nam den diamant en bekeek hem, alsof hij hem voor het eerst in handen had.

Eenige oogenblikken later beweerde hij:

„Gij hebt gelijk! Ik vraag u wel excuus voor deze nalatigheid!”

„Dat excuus is u gaarne verleend, mister Collgate, maar ge ziet, hoeveel recht ik had, mijn wantrouwen uit te spreken!”

De juwelier wist van verlegenheid niet te antwoorden.

Voor het eerst in zijn langdurige practijk was hij door een klant ontmaskerd.

Met zuurzoet gelaat nam hij den steen, terwijl lord Lister de parelen onderzocht.

Ook bij deze gelukte het hem, twee valsche exemplaren te ontdekken.

Juwelier Collgate verwenschte in stilte dezen heelen verkoop.

„Ik zal de exemplaren, die nog ontbreken, wel in Parijs koopen,” zeide lord Lister, „ik ben van plan, morgen vroeg met de eerste stoomboot naar Frankrijk terug te gaan. Hoe duur zijn deze juweelen?”

De juwelier haalde diep adem.

„Zij zijn van het zuiverste water, mijnheer de bankier, maar ik zal u toch geen al te hoogen prijs rekenen! De juweelen kosten samen achttienduizend pond sterling!”

„Heel goed,” antwoordde lord Lister, en zonder zich eenigszins te verbazen over dezen enormen prijs, haalde hij een chèque-boek en een vulpen te voorschijn.

Met duidelijk schrift schreef hij een chèque van de genoemde som, terwijl de juwelier toekeek met een gelaatsuitdrukking, alsof hij niet wist wat hij doen moest.

Toen lord Lister den naam „Gaston Durand” neerschreef, begon de juwelier:

„Pardon, monsieur! Ik hoor daar, dat ge morgen vroeg reeds naar Frankrijk zult teruggaan. Gij zult dan wellicht al over het Kanaal zijn, vóórdat nog de Bank, die mij deze som zal moeten uitbetalen, geopend is.

„Ik zal daarom zoo vrij zijn, u de juweelen eerst te overhandigen, als ik de som op de Bank heb geïnd.”

Lord Lister blies den rook van zijn sigaret met langen haal voor zich uit.

„Ge hebt gelijk, mijnheer,” antwoordde hij, „maar daar ik van de echtheid van mijn chèque evengoed overtuigd ben als gij van de echtheid van uwe steenen en ik geen enkelen waarborg heb, dat ik dezelfde juweelen krijg als ik ze in uwe handen achterlaat, heb ik u een voorstel te doen!”

„En dat is?”

„Kijk eens hier!”

Lord Lister nam een zilveren lucifersdoosje, dat op tafel stond en schudde de zich daarin bevindende lucifers op tafel, totdat het doosje leeg was.

„Gij legt in dit doosje,” begon hij toen, „de door mij gekochte juweelen: diamanten en parelen. Wij zullen ons door den kellner garen, papier en lak laten brengen. Ik zal het doosje dicht binden en voorzien van een lak, waarop ik mijn zegel zal drukken. Gij kunt het dan in uw bezit houden, totdat ge uw geld hebt gekregen. Dan stuurt ge het mij onmiddellijk over. Ik zeg u vooruit, dat ik het doosje door mijn Parijschen juwelier zal laten openen en dat het zegel ongeschonden moet zijn. Als dat niet het geval is, stuur ik u het doosje terug en vraag u daarvoor een schadevergoeding van tweehonderd pond.”

Collgate boog.

Dat voorstel scheen hem zeer aannemelijk.

Hij hield de juweelen, tot hij het geld in handen had en de vreemdeling kon ervan overtuigd zijn, dat hij het gekochte in ongeschonden staat zou ontvangen.

Lord Lister deed het doosje in papier, bond het dicht met een touw, dat door den kellner was gebracht en

verzegelde alles met twee lakken. Toen deed hij een prachtige zegelring van zijn wijsvinger en verzegelde alles.

Hij overhandigde Collgate het pakje:

„Hoe vindt ge dezen zegelring?” vroeg lord Lister.

Collgate wilde het met juweelen bezette kleinood aanvatten, toen de ring door een onhandige beweging op den grond viel.

Hij bukte zich, evenals zijn bediende en Charly Brand.

Het zoeken duurde een paar seconden, toen had Charly den ring gevonden en gaf hem Collgate.

De juwelier had zich nauwelijks weer opgericht of zijn eerste blik viel op het lucifersdoosje met den kostbaren inhoud.

Gelukkig!

Het stond nog, verzegeld en wel, op dezelfde plaats.

Voordat hij den ring bekeek, nam hij het doosje en lord Lister zag, hoe hij vol argwaan de zegels bekeek.

Maar zijn scherpe blik kon niets verdachts ontdekken en geheel tevreden gesteld stak hij het doosje in zijn borstzak.

Toen bekeek hij den ring.

„Dat is een antieke ring, een oud-Romeinsche gemme. De briljanten zijn niet geheel modern gezet. Ik taxeer dezen ring op vier- of vijfhonderd pond.”

„Mijn juwelier te Parijs”, antwoordde lord Lister, „taxeerde hem veel hooger.”

Collgate gaf den ring terug en Lister deed hem weer aan den vinger.

„Hier is de cheque!” sprak hij daarna, „ge kent nu onze afspraak!”

„Uitstekend”, antwoordde Collgate.

Daarop nam hij afscheid en verliet met zijn bediende het hotel.

Toen hij met dezen in de cab zat, sprak hij:

„Jammer! Ik dacht niet, dat die Franzoos zooveel verstand van juweelen en parelen zou hebben! De man is waarschijnlijk juwelier geweest. In ieder geval ben ik nu toch zeker van mijn geld.”

De bediende kuchte eens.

„Ik weet het niet, mister Collgate, maar zouden we toch misschien niet het slachtoffer worden van de een of andere oplichtersstreek?”

„Maak je maar niet zenuwachtig”, antwoordde de juwelier.

„Zouden de juweelen nog wel in het doosje zitten?”

„Hoe zouden zij er uitgekomen zijn?”

Collgate haalde het pakje voorzichtig uit zijn zak te voorschijn en bekeek de zegels.

„Ze zijn onbeschadigd”, sprak hij.

Bertram bekeek met argwaan het pakje.

Toen zei hij nog eens:

„Maar als ze er nu toch eens uit zijn?”

„Wees toch niet zoo angstig; ge zijt waarlijk in staat om de heele zaak te bederven! Als ik mij door u liet leiden, zou ik het pakje openmaken en dan komt er niets van de heele geschiedenis terecht.”

Lord Lister had intusschen zijn rekening betaald en het hotel verlaten om met den nachttrein naar de boot te reizen.

Charly Brand sprak, terwijl het tweetal door Londen reed, geen woord. Ook Lister was zwijgzaam.

In Common-street ging Raffles naar het station en nam den sneltrein naar Brighton, de beroemde Engelse badplaats.

Toen hij met Charly Brand alleen in den coupé zat, begon deze:

„Ik begrijp niet, waarom je je toch zooveel moeite met dien juwelier hebt gegeven. Je bent toch immers geen oogenblik van plan geweest om de juweelen te koopen.”

Lord Lister lachte.

Hij haalde een sigarettenkoker voor den dag en hield dien Charly voor.

„Een sigaret, jongen?”

Tegelijkertijd overhandigde hij hem een lucifersdoosje.

Maar nauwelijks had Charly dit in handen, of hij uitte een kreet van verbazing.

Met groote, opengesperde oogen keek hij naar het doosje.

Hij wist niet, of hij waakte of droomde.

Het doosje, dat lord Lister hem overhandigde, was juist zoo verpakt en verzegeld als dat, wat de juwelier Collgate een uur geleden had meegenomen.

„Dat is een spook!” sprak hij, „hoe kom je aan dat lucifersdoosje?”

„Heel eenvoudig; ik heb het in mijn zak gestoken!”

„Ja — maar — ik heb toch gezien, dat de juwelier het doosje in zijn borstzak stak!”

„Zeker”, antwoordde Raffles, „maar niet dit, dat was een ander, dat ik in onze kamer in orde heb gemaakt, voordat ik met den juwelier ging onderhandelen.

„Ik heb het bij mij gestoken en toen jullie je buktet naar den ring, heb ik dat op tafel gelegd en het doosje met de juweelen weggenomen.

„Kijk!”

Hij maakte de touwtjes los en schudde de diamanten in zijn hand.

De prachtige, kostbare steenen fonkelden en sprankelden in alle mogelijke kleuren en Charly Brand trok zóó'n onnoozel gezicht, dat Raffles in een schaterlach uitbarstte.

„Waarom heb je dan den juwelier dien valschen steen en die paarlen teruggegeven?”

„Omdat Raffles geen minderwaardige dingen verkiest, mijn jongen, begrijp je dat?”

Voorzichtig borg hij toen de juweelen weer weg en een minuut later lag hij behaaglijk in de fluweelen kussens te snurken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE JUWELIER IN ANGST.

De juwelier had een zeer slechten nacht doorgebracht.

Even voordat hij naar bed was gegaan, had hij het Avondblad doorgelezen, dat, als gewoonlijk, vol stond over de laatste schelmenstreken van Raffles.

Voor het eerst gaf de dief hem zorg en angst.

Hij dacht langen tijd na en plotseling rees de gedachte bij hem op, of die zoogenaamde Parijsche bankier misschien niet de onbekende Raffles zou kunnen zijn — —

Hij bekeek maar steeds weer het verzegelde pakje en bedacht of hij het niet zou kunnen openen, zonder de zegels te verbreken.

Hij doorstond de hevigste Tantalus-kwellingen.

Telkens weer bedacht hij het een of andere middel om het doosje te kunnen openen, zonder dat iemand het zou kunnen bespeuren.

Maar dan kwam ook even snel weer zijn gouddorst boven en de angst, dat het ten slotte toch bemerkt zou kunnen worden, weerhield hem van zijn voornemen.

Neen!

Hij mocht het niet wagen!

Hij zou er te veel bij verliezen.

Want juwelier Collgate was het zoo gewend om van elken verkoop vijfhonderd procent zoete winst op te strijken.

En telkens, als hij was gaan liggen, als hij de oogen had gesloten om den slaap te kunnen vatten, verscheen als een Alp zoo hoog, zoo dreigend-hoog, vóór hem de gedaante van den bankier uit Parijs. Die gestalte nam dan langzamerhand andere gelaatstreken aan en de onbekende fluisterde hem toe:

„Ik ben Raffles, de meesterdief, de groote onbekende!”

Badend in zijn zweet draaide Collgate dan rond op zijn peluw of hij sprong op, ten einde raad en verteerd van onrust en hij werd zóó zenuwachtig, dat hij met een revolver in de hand zijn slaapkamer op en neer liep, rondspeurend of misschien de vreemdeling zich in een kast had verborgen om het doosje met den kostbaren inhoud te kunnen stelen als de kans schoon was.

Slapeloos bracht hij den nacht door en telkens liep hij, met het doosje in de hand, de kamer op en neer.

Eindelijk, eindelijk dan toch was de lange nacht doorworsteld.

De morgen brak aan.

Hij verslond als het ware zijn ontbijt, waaraan hij anders wel den noodigen tijd besteedde en holde toen naar de Bank.

Daar kwam hij tot de vreeselijke ontdekking, dat hij de chèque onder zijn hoofdkussen had laten liggen.

Met een zwaren vloek riep hij een cab en reed naar huis terug.

Doch de cheque was verdwenen.

Met een nieuwen vloek riep hij het dienstmeisje en eischte van haar de chèque.

De dienstbode, een brave Iersche vrouw, die eerst sinds enkele weken in Londen woonde, keek haar meester aan met onnoozel gelaat.

„Ik moet mijn chèque hebben!” schreeuwde Collgate, „mijn chèque van achttienduizend pond! Waar is die? Waar hebt ge haar gelaten? Geef mij dadelijk het papier!”

Hij schudde de vrouw bij haar arm, totdat deze, een groote, flinke vrouw, hem terugstiet.

„Wel allemenschen! Ik weet niet, wat meneer bedoelt! Ik heb niks gezien! Niemendal hoor! Dan moet ge Tom maar vragen, die was nog eerder dan ik in de slaapkamer!”

„Je liegt!” brulde de juwelier, „je liegt alles! Jij hebt de chèque gestolen! Geef haar dadelijk terug of ik roep de politie!”

Hij trok de dekens van het bed en tilde de kussens op, maar met een van woede vuurrood gelaat keek hij op het leeg laken!

Van een chèque was niets te zien.

„Waar is Tom? Breng den kerel dadelijk hier.”

De Iersche verdween en Collgate hoorde, hoe zij den neger riep.

Ook deze was eerst sinds enkele maanden in dienst van den juwelier.

Geen enkele dienstmeid of huisknecht hield het lang bij hem uit, daar hij iederen ondergeschikte op hond-sche manier behandelde.

De Iersche vrouw kwam een poosje later terug.

„Tom is voor een paar minuten uitgegaan, meneer!”

Een oogenblik stond Collgate als vastgenageld.

Toen begon hij de dienstbode opnieuw door elkaar te rammelen.

„Jelui vervloekt tuig! Je speelt onder één hoedje! Maar wacht maar! Ik zal jelui! Beken onmiddellijk, dat je met Tom samen de cheque hebt gestolen!”

Hij had de dienstmeid bij de keel gegrepen en drukte haar de ademhalingsorganen bijna dicht.

Maar dat was de Iersche toch te veel.

Zij gaf haar meester een trap in den buik en sloeg hem stevig in het gelaat, zoodat hij een heel eind achteruit vloog.

„Jij ouwe schooier!” riep ze uit, „ik zal jou eens wijzen, hoe je menschen moet behandelen! En nu ga ik dadelijk heen! Ik blijf geen minuut langer in je dienst!”

Voordat zij de deur bereikt had, was de juwelier alweer op de been.

Hij rukte een venster open dat op straat uitkwam en schreeuwde met luider stem:

„Help! Moordenaars! Dieven!”

In een paar seconden was de heele straat in oproer.

Tramwagens moesten stoppen, omdat een groote menschenmenigte zich voor het huis van den juwelier had verzameld.

Politie snelde toe van alle kanten.

Het was een grenzenlooze verwarring, maar eindelijk toch gelukte het den politiemannen, eenige orde te brengen in die grenzenlooze verwarring en toen zij de woning van Collgate waren binnengedrongen, hoorden zij al spoedig, wat er gebeurd was.

Zij gaven den juwelier den raad, terstond naar de Bank te telephoneeren, dat de cheque niet uitbetaald moest worden, als hij door een ander werd gepresenteerd.

„Juist”, steunde Collgate, „daaraan heb ik heelemaal niet gedacht!”

Hij vloog naar de telefoon en schelde de Bank op.

Het korte antwoord luidde: „All right, Sir!”

Een der politiemannen sprak toen:

„Ik verzoek u thans, mister Collgate, om met mij mede te gaan naar Scotland Yard en daar het signalement van den verdwenen neger op te geven.”

„Heel goed!” hijgde de juwelier, „de kerel moet aan den galg!”

Hij reed met een der politiemannen naar Scotland Yard en werd daar toegelaten bij inspecteur Baxter.

De inspecteur der recherche trommelde zenuwachtig met zijn vingers op zijn schrijftafel en luisterde slechts met een half oor naar het verhaal, dat Collgate hem deed.

Zijn gedachten hielden zich onophoudelijk bezig met de vervolging van Raffles en toen de juwelier het heele verhaal had verteld, wist de politie-inspecteur alleen, dat de bezoeker door een neger Tom bestolen was.

„Waar is die neger?” vroeg hij plotseling?

De juwelier keek hem met verbaasd gelaat aan.

„Waar de neger is? Ja, als ik dat wist, was ik niet hier gekomen! Ik hoop dat gij den kerel spoedig zult vangen!”

„Ge kunt wel heen gaan, uw zaak zal onderzocht worden,” sprak Baxter.

Geheel gebroken kwam Collgate in zijn huis terug, waar Bertram hem tegemoet trad om hem over het gebeurde zijn leedwezen te betuigen.

„Zwijg!” bulderde hem de juwelier toe, „gij zijt de schuld van alles!”

„Ik?” vroeg de bediende op gekrenkten toon, „hoe-dat, mister Collgate?”

„Hoe dat?” snauwde de chef, „vraagt ge dat nog? Weet ge dat niet? Ik heb u veel te hoog aangeslagen! Gij zijt te dom om voor den duivel te dansen! -- gij zijt” — — de juwelier hapte naar adem.

Hij was door opwinding heelemaal blauw in het gelaat geworden.

„Ik verzoek u om opheldering, mister Collgate”, stooft nu Bertram op. „Dergelijke beleedigingen verdraag ik niet en ik zal u aanklagen!”

Collgate lachte woedend.

„All right!” schreeuwde hij, „klaag mij maar aan! Misschien vind je wel ergens een rechter, die mij nog schuldig verklaart ook! Ezel dat je bent! Groote, groote ezel! Driedubbel overgehaalde stommerik! Ik

herhaal het hier nogmaals, dat jij en jij alleen de schuld bent van alles. Van alles, versta je? Jij hebt mij op de gedachte gebracht, dat Raffles in het spel was! Jij hebt gezegd, dat die bankier uit Parijs mij misschien wel had bedrogen! Daardoor heb ik den heelen nacht niet geslapen! Daardoor ook heb ik de cheque vergeten mee te nemen. Begrijp je nu, waarom je een ezel bent?”

„Mister”, sprak de bediende nog eens en hij wist zich verbazend kalm te houden, „ik zal u het tegendeel door den rechter laten bewijzen!”

Daarop nam hij zijn hoed en verliet den winkel.

De juwelier hield het in zijn huis niet langer uit.

Hij vloog als een gek heen en weer en rende ten slotte weer naar de Bank om daar te vragen, of misschien al een cheque van 18,000 pond gepresenteerd was.

„No, Sir!” antwoordde de kassier.

Toen ging hij door de straten van Londen wandelen in de stille hoop, den gevluchten neger ergens te ontmoeten.

Even voordat de Bank werd gesloten, ging hij er nog eens vragen, of de cheque was aangeboden, en toen hem daarop wederom ontkennend werd geantwoord, ging hij naar Scotland Yard om bij den detective Marholm te informeren, of men misschien al iets op het spoor was.

Marholm lachte hoonend.

„Nee, wij hebben nog niets. De cheque is trouwens volkomen waardeloos voor den neger, daar de Bank er hem geen penny op uitbetaalt!”

„Juist!” antwoordde Collgate, „maar voor mij is zij van de grootste waarde.”

„Laat dan dien kooper een nieuwe cheque uitschrijven,” meende de detective.

Collgate zuchte diep.

„Dat is juist mijn grootste ongeluk,” verklaarde hij toen, „de man is vanmorgen afgereisd!”

„Wel, Dan kan ik u misschien een middel aan de hand doen om de chèque terug te krijgen!”

„Spreek op — vlug! Ik ben u dankbaar voor iedere aanwijzing!”

„Het is nu vier uur,” sprak Marholm.

„Ge kunt in het Avondblad nog een advertentie plaatsen, dat ge den brenger van de gestolen chèque een belooning geeft van 500 pond sterling!”

Collgate wrong zijn handen.

„Mijn heele winst gaat naar de maan!” riep hij uit.

„Dunkt u niet, dat 200 pond voldoende is?”

„Wel mogelijk! Maar over het algemeen trekt een hooge belooning toch veel meer en levert het beste resultaat!”

Collgate dacht een oogenblik na.

Toen sprak hij:

„Ik zal uw raad opvolgen!”

Hij huurde een automobiël en reed de groote kranten af om daar inderhaast nog de advertentie op te geven.

Toen hij thuis kwam, was hij als gebroken.

De slaap kon hij echter ook dezen nacht niet vatten.

Hij overlegde bij zich zelve of hij maar niet liever het pakje zou openen, maar zijn schraapzucht weerhield hem.

Eindelijk, tegen den morgen, sloiep hij in, het lucifersdoosje vast in de hand geklemd.

Eerst tegen den middag ontwaakte hij, daar het dienstpersoneel zijn huis verlaten had en niemand hem had gewekt.

Alleen de portier was nog op zijn post.

Toen deze bemerkte, dat Collgate was opgestaan, vertelde hij hem, dat een jongen op hem wachtte.

In boozen luim liet de juwelier hem boven komen.

„Waar kom je vandaan?” snauwde hij.

De jongen haalde twee papieren te voorschijn.

„Ik heb hier een chèque van 18,000 pond en een kwitantie van 500 pond. Tegen betaling van 500 pond zal ik u de chèque geven!”

De juwelier haalde verruimd adem.

Met bevende handen greep hij naar het papier, maar de jongen, die klaarblijkelijk goed was ingelicht, hield de chèque stevig vast en zei:

„Pardon Sir! ik mag u dit papier alléén geven, als ge mij 500 pond betaalt!”

„Maar ik moet het papier toch zien,” antwoordde Collgate, „ik moet er mij toch van overtuigen, dat dit de gestolen chèque is!”

„Dat kunt ge,” zei de jongen en hij liet hem het papier even zien.

Collgate keek er scherp naar.

Geen twijfel mogelijk!

Dat was zijn gestolen eigendom. Zonder verder overleg nam hij uit zijn portefeuille vijf banknoten van 100 pond en gaf ze den jongen, die hem papier en kwitantie overhandigde en snel het huis verliet.

Een paar straten verder ging de jongen een volksherberg binnen, waar aan een tafeltje twee heeren zaten.

Hij ging naar hen toe, nam beleefd zijn pet af en gaf den oudste van het tweetal de vijfhonderd pond waarop deze de jongen tien pond als belooning overhandigde.

De jongen verdween en de heer, die het geld in ontvangst had genomen, sprak:

„Kom Charly, we gaan terug naar Brighton, je ziet, hoe goed het is, als men vroeg bij dag opstaat en de advertenties in de kranten leest. Ik heb dien Collgate nu een tweede chèque gestuurd, waarop hij evenveel geld kan halen als op de eerste.”

Lord Lister lachte, betaalde het ontbijt en verliet met Charly Brand de herberg.

In hetzelfde oogenblik rende Collgate naar de Bank om eindelijk de chèque te incasseeren.

De kassier nam het papier van den zenuwachtigen juwelier in ontvangst, las de onderteekening en gaf haar toen den juwelier terug.

Op kalmen toon sprak hij:

„Die chèque is niet goed!”

Collgate stond als versteend.

„Ge vergist u,” sprak hij „ik ben de juwelier Collgate, de eigenaar van de gestolen cheque. Ge behoeft geen bezwaar te maken, mij het bedrag uit te betalen. Als ge het wensch zal ik mij legitimeeren!”

„Ik zeg u nogmaals,” antwoordde de ambtenaar, „dat de chèque niet goed is.

„Maar begrijp mij dan toch,” beweerde Collgate met klem, „de chèque, die mij ontstolen is, moet uitbetaald worden!”

„Ik betaal de chèque *niet* uit,” antwoordde de kassier.

Collgate werd ongeduldig.

Hij begon te schelden zoodat de kassier het luikje voor zijn neus dichtgooide.

„Ik zal naar detective Marholm gaan,” bedacht Collgate „en hem vragen mee te gaan, opdat hij mij kan legitimeeren.”

En hij vloog weer naar Scotland-Yard, waar hij, daar Marholm niet aanwezig was, naar inspecteur Baxter werd verwezen.

Nadat hij dezen verteld had, wat hij verlangde, verklaarde Baxter zich bereid, met den juwelier naar de Bank te gaan.

Een half uur later was het tweetal daar aangekomen.

Toen Baxter vertelde, waarvoor zij gekomen waren en hij zich door zijn ambtspenning had gelegitimeerd, herhaalde de kassier nogmaals met een ironisch lachje:

„Die chèque deugt niet!”

„De duivel kan je halen voor mijn part! Ik *moet* dat geld hebben!” schreeuwde Collgate woest.

Onverschillig haalde de kassier de schouders op.

„Ik heb u nu al een dozijn malen verklaard, dat dat papier niet echt is. Wij hebben niet de eer, dien heer Durand te kennen.”

Collgate keek den ambtenaar geheel ontzet aan.

Een vreeselijke gedachte doorflitste zijn brein.

De adem stakte hem.

Zijn knieën beefden.

„Ik — ik —” stotterde hij, „ik heb 500 pond voor die chèque betaald!”

„Jammer van al dat geld,” beweerde Baxter, „die chèque schijnt dus niets waard te zijn.

Het duizelde den juwelier voor de oogen. Hij kon Baxter nauwelijks meedeelen, hoe dien morgen een jongen hem de chèque had teruggebracht.

„Dan heeft de oplichter u een tweede poets gespeeld. Maak nu het lucifersdoosje eens open, waar de juweelen in moeten zitten.”

De juwelier deed dit.

Toen hij het papier had verwijderd en het doosje opende, om de kostbare steenen in zijn hand te schudden, viel daaruit niets dan een visitekaartje en wat kiezelsteentjes.

Met verglaasde oogen keek Collgate toen in het leege doosje en viel in zwijm.

Inspecteur Baxter raapte het visitekaartje op.

Nauwelijks echter had hij gelezen, wat er op stond of hij liet het weer op den grond vallen, alsof hij gloeiend vuur had beetgepakt.

Zijn gezicht werd bleek, het koude zweet parelde hem op het voorhoofd, hij bukte zich en raapte het kaartje weer op.

In hetzelfde oogenblik trad detective Marholm naar Baxter toe.

Hij zag, hoe bleek Baxter was.

„Hallo, inspecteur!” vroeg hij, „wat is er met u gebeurd? Hebt ge een spook te pakken?”

Baxter haalde eens diep adem.

Toen antwoordde hij:

„Yes Sir, zoo is het! En ik zou willen, dat het spook werd tot vleesch en bloed, want het is in staat, zooals ik je al meer gezegd heb, om mij in het gekkenhuis te brengen. Lees dit eens!”

Marholm nam het visitekaartje.

Er stond op:

„John C. Raffles.”

Verscheiden seconden bleef hij staren op dezen naam. Toen reikte hij het kaartje den inspecteur en glimlachend sprak hij:

„Een duivelsche kerel! Hebt ge dat kaartje misschien per marconigraaf gekregen? Ik acht dien kerel namelijk tot alles in staat!”

„Nee”, antwoordde inspecteur Baxter, „het viel met een hoop kiezelstenen uit dit lucifersdoosje, dat een aantal diamanten van den juwelier moest bevatten.”

Detective Marholm liet een zacht, spottend lachje hooren.

Hij kende de praktijken van juwelier Collgate en daarop zinspelend, antwoordde hij:

„Wiet weet! Gij beweert, of beter gezegd, de juwelier doet het, dat hij in dit doosje de diamanten had gedaan, die hij den vreemdeling naar Parijs moest zenden! Gezien heeft hij dat natuurlijk maar alleen!

„Voor den duivel, inspecteur, het is niet onmogelijk, dat die Collgate de diamanten in zijn vestjeszak heeft gestoken en den vreemdeling de kiezelstenen heeft willen verzenden!”

Baxter antwoordde:

„Jij houdt er altijd zoo je eigen beschouwingen op na, Marholm, maar laat nu voor alles een dokter roepen, die den juwelier kan bijstaan.”

Marholm verliet de kamer en kwam eenigen tijd later terug met een arts.

Onder diens hulp kwam Collgate al heel spoedig weer bij.

Toen hij eindelijk weer in zooverre genezen was, dat men met hem kon redeneeren, liet Baxter hem het visitekaartje zien.

„Ge hebt een heel beruchten klant in uw winkel gehad”, meende hij, „en ge moogt waarlijk van geluk spreken, dat hij u niet nog meer ontstolen heeft.

„De man, met wien ge te doen hebt gehad, is in staat, al uwe kostbaarheden op onverklaarbare wijze in zijn zakken te doen verdwijnen.”

Collgate meende, dat Baxter den draak met hem

stak en ondanks zijn lichamelijke zwakte antwoordde hij op boezen, opgewonden toon:

„Houd uw grapjes voor u, mister Baxter, ik verzeker u, dat het tot nog toe geen enkelen gauwdief gelukt was, mij ook slechts voor een six-pence te bedriegen.”

Detective Marholm lachte en beweerde:

„Het was waarschijnlijk den gauwdieven de moeite niet waard, zaken met u te doen!”

Collgate wierp het hoofd in den nek met trotsch gebaar:

„Juist, mijnheer! Mijn helder doorzicht is steeds allen boevenstreken de baas gebleven!”

„Kom, kom!” zei Marholm, „de gauwdieven houden er weer een heel andere beschouwing op na als u. Een paar maanden geleden vond ik bij een berucht persoon in Eastend een aantekenboekje, waarin allerlei juweliers en bankiers stonden genoteerd in verband met nachtelijke bezoeken.

„Uw naam stond ook onder de firma's, maar daarbij was een opmerking gemaakt, die ik niet zou gelooven, als een eerlijk, gewoon burger haar had gemaakt.

„De opmerking kwam echter van een mensch, die heel nauwkeurig informeert naar een firma als de uwe, als hij daarmee in eenige relatie wenscht te treden en daarom ben ik zoo vrij alles te gelooven wat ik daar destijds vernam.”

Juwelier Collgate keek detective Marholm aan met de woedende uitdrukking, die de snoet van een buldegh heeft.

„Mag ik misschien ook weten”, snauwde hij den detective toe, „wat die schurk over mijn alom als solide bekend staande firma in zijn aantekenboekje had geschreven?”

„Wel!” rachte Marholm, „als ge er op gesteld zijt, het te hooren — —”

„Ja, ik wil het hooren!” schreeuwde Collgate, „ik zal dien ellendeling, als hij mij beleedigd heeft, voor den rechter brengen!”

„Dan moet ge nog een oogenblik wachten, de zegg-

man heeft voorloopig twaalf jaar tuchthuisstraf", sprak Marholm doodkalm.

„Komt er niet op aan!" antwoordde Collgate, „al had hij ook dertien jaar, — als hij mij beleedigt, moet hij in de gevangenis!"

„Wie was het?" vroeg Baxter nu.

„Een Duitscher," antwoordde de detective, „ge herinnert u misschien nog wel de inbraak in het Lyrictheater, drie maanden geleden. Toen arresteerde ik een inbreker, die uit Duitschland gevlucht was. Hij heette Wauer."

„En wat zei die schurk, die gauwdief?" vroeg Collgate.

„In zijn aantekenboek stond", antwoordde Marholm: „Bij juwelier Collgate is het niet de moeite waard om in te breken, die verkoopt te veel bocht!"

De juwelier hapte naar lucht, dat was inderdaad teveel voor hem.

Hij kon niet razender worden dan als iemand het waagde, zijn eer als handelsman aan te tasten.

„Hel en duivel!" schreeuwde hij, „geloof ge dan zoo'n tuchthuisboef? Mijnheer! — dat is een schandaal. Ik zou naar aanleiding van het gebeurde zelfs tegen u een aanklacht willen indienen. Alleen uw maatschappelijke positie redt u in dezen!"

Marholm haalde onverschillig de schouders op.

Daarna greep hij naar het visitekaartje en zei:

„Sta mij toe, dat ik u voorlees, wat u de u zoo goed bekende John C. Raffles oftewel lord Lister schrijft?"

„Gij hebt geen recht, visitekaartjes te lezen, die aan mij gericht zijn!" snauwde juwelier Collgate, „niet het minste recht hebt ge. Geef mij dat kaartje, het is mijn eigendom!"

„Voorloopig nog niet!" antwoordde de politiedienaar, „wij staan hier niet als particulieren tegenover elkaar, mister Collgate, dat moet ge toch inderdaad niet vergeten. Ik sta hier als beambte van Scotland Yard, die bezig is een misdadig op te sporen. En in dat verband, mister Collgate, heb ik het recht —

en inspecteur Baxter zal het kunnen beamen — dat wij alle papieren en bewijsstukken in beslag nemen.

Als de zaak is afgehandeld, kunt ge uw bulletjes terug krijgen.

Maar luister nu, wat het bewuste visitekaartje behelst.

Op de voorzijde staat gedrukt:

Lord Edward Lister.

Londen.

Regent-Park.

Daaronder staat met potlood het volgende geschreven:

„Mister Collgate!

Eenige jaren geleden hebt ge mij in plaats van diamanten, kiezelsteentjes verkocht. Het is mij thans een groot genoegen, u eens te herinneren aan den verkoop, die u destijds geen windeieren heeft gelegd.

Met bijzondere hoogachting.

John C. Raffles,

alias Gaston Durand.

bankier uit Parijs.

Een zwarte sluier trok voor de oogen van den juwelier.

Met een zucht viel hij in een stoel neer en sloot de oogen.

„Ge weet mister Collgate," begon Baxter, „dat deze Raffles vroeger een der voornaamste Engelsche aristocraten was en als zoodanig verwijt hij u thans, dat gij hem destijds kiezelsteenen voor diamanten hebt verkocht!"

Collgate steunde als iemand, die zwaar ziek is.

„Houd op met uw beleedigingen" kreunde hij. „Het lijkt wel, of ik hier als beklaagde voor u zit. Zoek liever dien Raffles voor mij op".

„Dat zal wel een heele tijd duren, voordat wij dien gevonden hebben. Maar weet ge wel zeker, mijnheer Collgate, dat ge ditmaal inderdaad echte waar hebt verkocht?”

„Maar mijnheer!” stoof de juwelier op.

„Houd u kalm. Uit dit briefje blijkt toch, dat ge bijzondere voorliefde koestert voor kiezelsteentjes en het zou niet onmogelijk zijn, dat ge u ook dit keer weer vergist hebt.”

De juwelier hijgde van woede.

Het allerliefst zou hij den inspecteur met een vuistslag hebben neergeveld.

Hij begon:

„Ik — ik — heb ditmaal inderdaad steenen gegeven van het zuiverste water.”

„Dus destijds hebt ge inderdaad Lord Lister bedrogen?”

Collgate werd bleek van schrik.

Hij zag wel, dat hij een groote fout had begaan en wist niet, wat hij moest antwoorden.

„Laat mij met rust! Ik wou maar dat ik met de heele zaak niets meer te maken had.”

„Dat wil ik graag gelooven,” lachte detective Marholm.

Toen zonk de juwelier opnieuw als gebroken op den stoel neder en hij sloot de oogen met een vermoeid gebaar.

„Laat den man nu met rust,” sprak Baxter, „en ga op je post, Marholm!”

„Heel goed, inspecteur,” antwoordde de detective en met een korten groet verliet hij de kamer.

Toen hij weg was, ging Baxter naar den juwelier toe en sprak:

„Maak u maar niet bezorgd, Mr Collgate, het zal voor u misschien zoo'n vaart nog niet loopen!”

Collgate stond op en drukte den inspecteur dankbaar de handen.

„Ik dank u voor die woorden,” sprak hij op huilrigen toon, „ik dank u. En als ik u van dienst kan

zijn, dan ben ik daartoe gaarne bereid. Zijt gij getrouwd? Kom dan eens bij mij en zoek een mooie diamanten broche voor uw vrouw uit. Ik verzeker u, dat ge prima kwaliteit zult krijgen en ge zult mij het genoeg en toch wel aan doen zoo'n klein geschenkje van mij aan te nemen.”

Nogmaals drukte de juwelier den inspecteur dankbaar geroerd de handen, toen plotseling een woest geschreeuw werd vernomen voor de deur der kamer, waarin het tweetal zich bevond.

Baxter rukte de deur open, om te zien wat er gebeurde en zag dat detective Marholm en een agent van politie alle moeite hadden om een neger terug te houden.

„Blijf staan!” beval Marholm, „of ik schiet.”

„Collegate herkende terstond zijn ontvluchten huisknecht.

„Wij hebben Raffles!” riep de agent uit.

„Praat toch niet zoo'n onzin”, schreeuwde Marholm terug, „sta stil, neger!”

Hij trachtte den zwarten kerel de handboeien aan te doen.

In dat oogenblik vloog de juwelier op den neger af om hem bij de keel te grijpen en te slaan.

Daardoor trok hij Marholm achteruit; de neger kwam vrij en diende zijn vroegeren meester zoo'n vuistslag toe in het gelaat, dat deze achterover op den grond tolde en den detective in zijn val meesleepte.

Door deze verwarring gelukte het den neger de straat op te vluchten.

Marholm vloekte nu op Collgate.

Deze schold op den detective.

’t Was een vreeselijke verwarring.

Ook op straat was men opmerkzaam geworden, toen de zwarte kerel daar met heidensch lawaai en groot gebrul kwam aanstuiven en aan den overkant der straat, voor het venster van een groot café, zaten twee heeren aandachtig te kijken naar het relletje.

’t Waren lord Lister en Charly Brand.

Het tweetal zat daar doodkalm aan een tafeltje en hadden juist allersmakelijkst gedineerd.

Met de grootste belangstelling volgde lord Lister alles, wat daar op straat geschiedde.

De nabijheid van het gevaar had voor hem iets bekorends, iets prikkelends.

Maar Charly Brand was niet zoo kalm.

Van zenuwachtigheid draaide hij op zijn stoel heen en weer.

Het liefst was hij nu mijlen ver van deze plek verwijderd geweest.

„Laat ons gaan,” smeekte hij zijn vriend.

„Waarom?” vroeg deze, „het is immers hetzelfde, of we hier zijn of ergens anders. Een schuilplaats kan den vluchteling niet redden, wel koelbloedigheid!”

„Maar het wemelt hier van detectives”.

„Des te beter! Hoe meer er bij elkaar zijn, hoe meer de een het werk overlaat aan den ander, hoe minder vinden zij dengeen, dien zij zoeken. Dat is praktische ondervinding van mij. De heeren denken ons nu heel ergens anders. En maak mij nu alsjeblieft niet zenuwachtig!”

Charly Brand keek lord Lister vol bewondering aan.

John Raffles scheen zijn kalmte geen oogenblik te verliezen.

Maar Charly keek met angstige oogen naar al de herrie op straat en naar den vluchtenden neger.

Plotseling zei Lister.

„Kijk eens, Charly, daar op straat, daar heb je onzen vriend Baxter en juwelier Collgate.”

Charly Brand keek naar buiten.

Ook hij zag de bedoelde heeren.

Baxter bleef nog een tijdlang alleen staan, toen de anderen reeds vertrokken waren.

Hij scheen over iets na te denken.

Toen trad hij toe op het café, waarin John Raffles zat met zijn vriend.

Charly Brand werd bleek.

„Ik geloof,” fluisterde hij, „dat de inspecteur hier binnen komt.”

„Waarom zou hij niet! De man zal honger hebben.”

„We hadden hier weg moeten gaan!”

„Wees toch niet zoo kinderachtig!”

Maar Charly hield zijn oog niet van de deur af, waardoor Baxter eenige oogenblikken later, vergezeld van een heer, binnen trad.

Niet ver van lord Listers tafeltje ging het tweetal zitten.

Charly Brand zat op heete kolen.

Toen gleed een ijskoude rilling langs zijn rug, terwijl lord Lister hem glimlachend aankeek, een sigaret opstak en met luide stem een grap vertelde.

Een tijd later — Baxter had zijn soep besteld en scheen in een ernstig gesprek verdiept — zei Raffles tot zijn vriend:

„Ga nu opstaan en verlaat het café. Wacht mij op den hoek in den sigarenwinkel.”

Charly stond op.

Met bevende knieën trok hij zijn overjas aan en sidderend verliet hij het lokaal.

Op straat be kroop hem opnieuw de grootste angst. Als Lister herkend werd, was hij een verloren man.

Raffles intusschen keek met de grootste kalmte naar inspecteur Baxter.

Met onverschillig gebaar, alsof niets en niemand hem interesseerde, rookte hij een sigaret en dronk daarbij langzaam zijn kop koffie uit.

Baxter keek herhaalde malen geheel toevallig den café-bezoeker aan, die juist tegenover hem zat, en plotseling bemerkten de lord, dat de oogen van den rechercheur onderzoekend op hem bleven rusten.

John Raffles knipte zelfs niet met de oogen en hield den blik uitstekend uit.

Hij zag, dat Baxter zich vooroverboog en iets zeide tegen den heer, die bij hem zat.

Ook deze keek toe naar lord Lister, die zijn onverschillige houding geen oogenblik had laten varen.

Het tweetal daarginds ging echter voort met fluisteren en toen stond de inspecteur op en deed, alsof hij een tijdschrift zocht aan de leestafel.

Daarna liep hij van de leestafel met een paar haastige stappen naar de deur en trad de straat op.

Toch bemerkte lord Lister, dat de inspecteur in de gaten hield.

Hij zag, dat de detective, die was blijven zitten, hem geen oogenblik uit het oog verloor.

Onmiddellijk begreep dat Baxter op straat was gegaan om hulptroepen aan te rikken en zonder een oogenblik te aarzelen, ging hij naar het heeren-toilet. Een smal venster voerde van hier op de binnenplaats en daardoor vluchtte hij.

Met een klein sprongetje stond hij beneden, toen klom hij langs de brandladder en kwam zoo op het dak.

Dit was plat en hij zag, dat hij zonder eenig gevaar voort kon loopen tot aan het hoekhuis.

Daar staakte hij zijn wandeling over de daken, opende een luikje en kwam op de trap van een huis.

Hij had zijn hoed in het café achtergelaten.

Daar hij begreep, dat hij zich zonder hoofddeksel niet op straat kon vertoonen, luisterde hij aan verschillende deuren, totdat hij een ontdekte, waarachter zich naar alle waarschijnlijkheid niemand bevond.

Met een uitstekenden looper opende hij de deur en trad de woning binnen.

In de gang hingen, zooals hij had vermoed, verscheiden hoeden en petten.

Haastig zette hij een daarvan op en verdween toen, zooals hij gekomen was.

Nu ging hij de trap af en de straat op.

Deze was geheel gevuld met een opgewonden menigte.

„Ze hebben hem!” klonk het aan allen kant, „hij is gevangen. In dat café hebben de detectives van Scotland Yard hem gesnapt!”

Lord Lister lachte ironisch en ging den sigarenwinkel binnen.

Zijn vriend was echter verdwenen.

De lord kocht een paar sigaren en vroeg den winkelier toen, waar de heer gebleven was, wiens uiterlijk hij beschreef.

„Hij is haastig weggegaan, toen er buiten geroepen werd, dat men Raffles had gevangen.”

„Dank u.”

Lord Lister ging heen.

Hij begaf zich tusschen de menigte.

Misschien ontdekte hij daar Charly Brand.

Toen zijn moeite echter tevergeefs was, nam hij een automobiel en beval naar Fulton Street te rijden, naar het huis van miss Walton.

Dit huis had hij Charly Brand opgegeven in geval de vrienden elkaar kwijt raakten.

In de buurt van het huis stapte hij uit om geen opzien te baren in de stille straat.

Het was op den hoek van St. Georges Street.

Voorzichtig keek hij rond in de half donkere straat om te zien, of het huis niet door detectives werd bewaakt.

Hij bemerkte niet, dat een kerel, oogenschijnlijk een bedelaar, hem scherp had gadegeslagen en geheime teekens gaf naar een winkel aan de overzijde.

Zoodra Raffles de deur van het huis was binnengegaan, kwamen verscheiden detectives te voorschijn uit de winkels aan den overkant der straat, waaronder detective Marholm.

Voorzichtig als Indianen slopen zij voorwaarts.

„Opgepast, jongens!” fluisterde Marholm, „als jelui goed op je post bent, loopt de vos vandaag in de val.”

Hij bleef voor de deur van miss Waltons huis staan en luisterde aandachtig.

Op de vierde verdieping werd een deur geopend en duidelijk hoorde men de stemmen van miss Walton en lord Raffles.

„Twee mannetjes moeten naar het dak gaan”, zei Marholm, „twee moeten hier op de trap de wacht houden, één gaat op de binnenplaats en één aan de voordeur.

„Ik zal met detective John naar binnen gaan en trachten hem te pakken te krijgen.

„Als we vechten moeten, zal ik een signaal geven. Goed opgepast hoor. Ik wil eindelijk eens de eer van Scotland Yard hoog houden. Heel Londen lacht ons uit!”

Hij onderzocht zijn revolver en ging de trap op.

Toen lord Lister aan de woning van miss Walton de schel overhaalde deed de jonge dame zelf open.

Lord Lister noemde zachtjes zijn naam en toen verscheen een vreugdestraal in de oogen van het jonge meisje.

Zij bracht hem naar de voorkamer en sprak daar:

„Lord Lister, verlaat zoo gauw mogelijk Londen. Al de detectives vervolgen u!”

John Raffles lachte.

Hij lette niet op haar woorden en vroeg:

„Is uw moeder thuis?”

„Nee! Ik heb haar voor enkele weken naar het sanatorium gezonden, opdat zij wat op krachten kan komen!”

In hetzelfde oogenblik werd er gescheld.

Het meisje luisterde.

Toen sprak zij:

„Wie zou daar kunnen zijn?”

Lord Lister antwoordde:

„Dat zal Charly zijn. Hij weet, dat hij mij hier kan vinden. Maar laat ons voorzichtig zijn, en eerst eens vragen, wie daar is.”

Weer werd gescheld en ditmaal luider dan te voren.

Nu schrikte Raffles toch.

Die bevelende toon kwam van iemand, die toegang verlangde tot elken prijs. Hij vloog naar het venster en keek door het spionnetje, wie daar buiten stond.

Nauwelijks had hij dit gezien of hij ging in de kamer terug.

„Ik word vervolgd. Daar beneden staan verscheiden rechercheurs!”

Miss Walton werd doodsbleek.

Radeloos keek zij lord Lister aan.

Wanhopig wrong zij haar handen en fluisterde:

„Gij zijt verloren!”

„Wees kalm,” fluisterde Lister, „waar een wil is, is een weg en mijn wil is sterk genoeg om een weg te vinden! Ik heb geen oogenblik tijd te verliezen!”

Hij opende een der vensters.

Het meisje ijlde hem na.

„Nee, lord Lister, dat moogt gij niet doen, dat zou uw dood zijn!”

Lord Lister stond een oogenblik besluiteloos.

Er was voor hem geen andere uitweg, slechts door het venster kon hij vluchten.

Eensklaps liet hij een zacht fluiten hooren.

Hij had gevonden, wat hij zocht.

Onder het venster liep een smalle richel naar het volgende huis.

Als hij daar langs kon komen, zou hij door een openstaand raam in die vreemde woning kunnen gaan en zoo de straat bereiken.

Maar de kamer lag op de vierde verdieping en als hij mistapte, zou hij onherroepelijk te pletter vallen.

Reeds was hij van plan den tocht te wagen, toen hij zag, dat ook voor het naburige huis zich detectives hadden opgesteld.

Er werd dus volledige jacht op hem gemaakt.

En nu zat hij in een val, waaruit hij zich niet zoo gemakkelijk zou kunnen redden.

John Raffles' hersens werkten met koortsachtige haast.

Hij moest een uitweg vinden.

Zonder een woord verder met miss Walton te wisselen, ging hij haastig naar de keuken om daar van uit het raam de kansen tot ontvluchten te overzien.

Nauwelijks had hij een venster geopend, of hij stiet een kreet van vreugde uit.

Hij had een nieuwen uitweg gevonden.

Deze was echter van zeer halsbrekenden aard.

Aan het keukenvenster was op Engelsche manier een balkon aangebracht.

Van dit balkon was een waschlijn gespannen naar het huis aan den overkant.

De Engelschen drogen, bij gebrek aan betere plaats, hun wasch op deze manier.

Langs deze waschlijn nu wilde Raffles het andere huis bereiken.

Op dezen tocht was hij blootgesteld aan het grootste levensgevaar, want als de waschlijn brak, zou hij van de vierde verdieping naar beneden storten.

Voordat hij het plan waagde, keerde hij zich tot miss Walton.

„Kijk goed de advertentiepagina van de „Times” door. Daar zult ge nader van mij lezen. Ik moet u weer zien, miss Walton!”

Hij greep haar hand en drukte er een kus op.

In haar schoone oogen blonken tranen.

Hij keek haar aan en in dat oogenblik werd het hem volkomen duidelijk, dat hij het mooie meisje liefhad.

Hij vergat, dat daarbuiten de detectives op bevelen den toon wenschten te worden toegelaten en terwijl hij de armen om haar heensloeg, fluisterde hij haar de liefste woordjes in het oor.

De detectives hadden intusschen bijlen gehaald.

De deur versplinterde.

Lord Lister liet het meisje los.

„Vaarwel, liefste! Vergeet niet, wat ik je gezegd heb. Over een paar dagen zul je in de „Times” bericht van mij krijgen.”

Hij gaf haar een vlijmscherp zakmes.

„Wacht nu, totdat ik het touw goed te pakken heb. Als ik roep, moet je het middendoor snijden!”

Miss Walton beefde.

„Eduard!” fluisterde zij, „bedenk, wat je doen wilt. Als je naar beneden valt, spring ik je na.”

„Maak je niet bezorgd,” antwoordde John Raffles. Hij kustte haar.

In dit oogenblik vloog de deur met luid gekraak open.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, vloog lord Lister over de ijzeren borstwering, greep de waschlijn met beide handen en trachtte zoo het huis aan den anderen kant te bereiken.

Hij had het nog niet bereikt, toen de detectives bij miss Walton op het balkon kwamen.

„Daar is hij,” riepen zij, „halt, of wij schieten!”

„Vlug, miss Walton!” riep John Raffles en terstond sneed het jonge meisje het touw door.

Lord Lister vloog met alle geweld door de lucht en kwam met een smak terecht tegen den muur van het huis aan den anderen kant.

Verbluft keken de detectives elkander aan en toen naar de kloof, die hen nu van Raffles scheidde.

Zij haalden hun revolver te voorschijn om op den vluchtende te schieten, maar nog voordat zij daarvan gebruik konden maken, was de lord neergegleden langs de waschlijn, die nu tot bijna op den grond hing en aan het oog onttrokken.

Toen keerde zich de woede der detectives tot miss Walton.

Volgens de Engelsche wet kon zij niet verantwoordelijk worden gesteld voor de vlucht van lord Lister.

Zonder zich verder om haar te bekommeren, verlieten zij het huis om de jacht op lord Lister voort te zetten.

Miss Walton bleef op het balkon staan.

Alles kwam haar voor als een dwaze, ongelooflijke droom.

Toen het donker begon te worden, liet zij een timmerman roepen, die haar de versplinterde deur weer moest herstellen.

Terwijl dit geschiedde, trad een heer op haar toe, die haar groette.

Zij schrikte, toen zij Charly Brand herkende.

Hij ging met haar in de kamer en daar vertelde zij hem, wat er dien middag was voorgevallen.

Ook deelde het meisje hem mede, dat eerstdaags onder de advertenties in de „Times” lord Lister van zich zou doen hooren.

Charly dankte het meisje voor haar inlichtingen en vertrok snel.

Maar waar moest hij heengaan?

Hij was zoo gewend in alles door Raffles geleid te worden, dat hij op het oogenblik als hulpeloos op straat stond.

Toen besloot hij een vroegeren schoolkameraad om logies te vragen, totdat lord Lister weer van zich zou doen hooren.

DERDE HOOFDSTUK.

DE ONTVOERING.

Baxter had een geheim onderhoud met zijn detectives om opnieuw te beraadslagen, hoe lord Lister, alias Raffles, kon gepakt worden.

De juwelier Collgate had een belooning van duizend pond sterling uitgelooft voor hem, die zijn juweelen terugbracht.

Maar hoe de detectives ook nadachten, zij konden geen nieuwe middelen vinden om Raffles te pakken.

De inspecteur had nogmaals een onderhoud gehad met Sherlock Holmes, om dezen te vragen, behulpzaam te zijn in het opsporen van Raffles.

Holmes telefoneerde echter, dat hij niet van plan was aan deze opsporing mede te werken, daar hij Raffles volstrekt niet beschouwde als een misdadiger.

Zoo was Baxter dus op zijn eigen mannetjes aangewezen.

En zoo wist Baxter dus feitelijk zelf nog niet, welken weg hij in dezen zou inslaan.

Met mismoeedig gelaat keek hij het avondblad door.

Plotseling bleef zijn blik hangen aan een kleine advertentie.

Hij las het volgende:

„Miss Else!

Plaats van ontmoeting vóór het Majesty-Theater, morgen, Donderdag, om acht uur!”

Baxter las de advertentie verscheiden keeren.

Zou het toeval hem hier den weg hebben gewezen?

Hij dacht na.

Zou met deze miss zijn bloedverwante, miss Walton, niet bedoeld worden?

Wie weet!

Misschien was hij op het juiste spoor!

Misschien was hij dit keer Raffles te slim af!

Hij vertelde Collgate niets van zijn ontdekking.

Hij nam een zakmesje en sneed de advertentie voorzichtig uit.

Toen nam hij afscheid van den juwelier en ging naar het advertentiebureau van de „Times” om daar te vragen of men hem den persoon kon beschrijven, die de advertentie had afgegeven.

Onverrichterzake moest hij echter weer weggaan.

Toen begaf hij zich naar Whitechapel.

Het was al donker, toen hij dit beruchte stadsge-deelte betrad.

Voor een klein huisje in de buurt van de Theems bleef hij staan.

Nadat hij naar alle kanten had rondgespeurd of niemand hem bespiedde, deed hij de deur voorzichtig open.

Hij vroeg:

„Is mister Fox thuis?”

Een vrouwenstem antwoordde:

„Yes, Sir!”

De inspecteur ging een korte gang door en een kamer binnen, waarin een petroleumlamp brandde.

Bij zijn binnenkomst stond een oude, magere man uit zijn leuningstoel op.

Hij keek den detective met scherp blik aan.

„O, bent u het, inspecteur Baxter? Ik heb u in drie maanden niet gezien, wat voert u hier?”

„Zaken!” antwoordde Baxter. „Ik heb uw hulp noodig, waarbij ge een paar duizend pond kunt verdienen.”

De magere hoestte en bood den inspecteur een stoel.

„Laat eens hooren, wat ge voor zaakjes hebt!”

Baxter zweeg even.

Toen begon hij:

„Het is om Raffles te doen!”

De magere liet een langgerekt gefluit hooren.

Toen trommelde hij met zijn beenige vingers op de tafel.

„Dat dacht ik al, toen ik die belooning hoorde. Dus om Raffles is het te doen! Het is *wel* een groote eer voor mij, dat ge daarvoor *mijn* hulp inroept, maar beste mijnheer Baxter, ik wil u wel eerlijk bekennen, dat *die* kerel ons allemaal veel te slim af is.

Er is een belooning op zijn hoofd gezet, zooals totnogtoe de recherche nog nooit heeft uitgelooft. Als ze maar te verdienen was! Gij weet heel goed, inspecteur, dat ik in mijn twintigjarige loopbaan als particulier detective, al heel wat moeilijke zaakjes heb opgeknapt en heel wat gevaarlijke jongens achter de tralies heb gewerkt.

„Maar mijn waarde mister Baxter, kijk eens hier!”

Hij wees op een stapel papieren, die voor hem op tafel lag.

„Daar hebt ge al het materiaal, dat ik in de zaak Raffles heb verzameld, zonder dat ik feitelijk nog tot eenig helder inzicht ben gekomen.

„Ik wil u wel eerlijk bekennen, mister Baxter, dat die man ons allen te slim af is. Ik schroom geen oogenblik, dit volmondig te erkennen!”

„Dat ben ik niet met u eens! Ik geloof, dat ik hem ditmaal te slim af ben en gij, mister Fox, zijt de eenige, die mij kunt helpen.”

Fox vertrok zijn gelaat tot een grimas:

„Ja, ja, als de heeren detectives het niet meer alleen afkunnen, dan mogen wij eens een handje helpen. Vertel me dan eens wat ge voor hebt met dien Raffles en met mij!”

Baxter haalde de uitgeknipte advertentie uit zijn portefeuille te voorschijn.

Fox las haar opmerkzaam.

„Ja, als dat die miss Walton is, die met Raffles onder één hoedje speelt — en als dat Raffles is, dan — hm! — dan zou het wel een aardig zaakje kunnen worden. Maar —” hij zweeg een wijle.

Toen vervolgde hij:

„Maar *als* het nu inderdaad dat liefje en Raffles zijn, wat dan?”

Baxter zweeg.

„De zaak is niet zoo heel gemakkelijk”, vervolgde Fox.

„Zou Raffles, als hij naar den schouwburg gaat, zich aan het publiek vertoonen? Daar geloof ik niets van.”

„Maar ik *zal*, ik *moet* hem vinden”, beweerde Baxter.

„Ik wensch u veel geluk, mijnheer Baxter, maar, met uw verlof, ik heb een heel ander plan.”

„En dat is?”

„Raffles is verliefd op deze miss Walton, dat is een feit. Hij heeft het er nu opgezet, haar te ontmoeten! Als het ons dus morgenavond, ondanks alle voorzorgsmaatregelen, niet gelukt Raffles voor den schouwburg te vangen, laat ons dan miss Walton ontvoeren en haar ergens heen brengen. Raffles zal dan natuurlijk geen poging ongemoeid laten om zich met haar in verbinding te stellen en haar uit onze handen te bevrijden.”

Baxter schude het hoofd.

„Dat is een strafbaar feit, mister Fox.”

„In dezen heiligt het doel de middelen.”

Om zeven uur den volgenden dag reeds waren Baxter en Fox voor het Majesty-Theater op post.

Het was omstreeks acht uur toen Baxter het meisje ontdekte.

Een fijne, klamme motregen viel neer en het meisje had haar gelaat in een dichten sluier gehuld.

Baxter zag, dat zij telkens omkeek met onrustig gebaar, alsof zij op iemand wachtte.

In dit oogenblik vloog Fox op haar af.

Hij sprak haar aan.

„Het is goed, dat ge gekomen zijt. Ga mee, ge wordt gewacht.”

Miss Walton, die niet de minste argwaan koesterde, volgde den particulieren detective naar een automobiel, die achter het gebouw wachtte.

Baxter bleef op post, in de hoop den verwachten Raffles te zien opdagen.

Toen Fox de automobiel bereikt had, sprak hij:

„Stap vlug in, opdat niemand op ons let.”

Deze woorden versterkten het meisje nog meer in haar meening, dat de man door lord Lister gezonden was.

Haastig besteeg zij de automobiel, terwijl Fox nog eens omkeek of hij door niemand werd bespied.

Hij zag alleen een politie-agent in uniform en, onbevreesd voor dezen, riep hij den chauffeur het adres van zijn huis toe.

Toen steeg ook hij in.

Hij zag echter den scherpen blik niet, waarmede de politie-agent hem nakeek.

Deze slenterde langzaam naar den hoofdingang van den schouwburg en posteerde zich daar in de buurt van den inspecteur.

Een paar seconden later begon hij met den inspecteur een praatje over het slechte weer en over het stuk, dat dien avond gespeeld werd.

Baxter gaf maar korte antwoorden en toen begon de agent maar opnieuw te patrouilleeren.

De inspecteur keek nauwelijks naar den agent.

Scherp speurde hij naar de menigte, in de hoop den gezochten Raffles te vinden.

Tegen negen uur werd hij het wachten moede.

Hij scheen zich vergist te hebben.

Miss Walton had zeker op iemand anders gewacht.

Raffles was niet voor den schouwburg geweest.

En toch was hij er geweest!

Hij had zelfs met hem gesproken over het slechte weer en het stuk, dat werd opgevoerd.

De inspecteur had slechts de hand behoeven uit te steken om den gezochte in te rekenen.

Lord Lister was als politie-agent verkleed gekomen.

Hij was ook de man geweest, die de automobiel had nageoogd en die hoorde, waar de onbekende man met miss Walton was heengereden.

Toen sprak hij Charly Brand aan, die den schouwburg wilde binnengaan en ging met hem de aangrenzende straat in, waar zij al spoedig een cab namen en zich naar een pension lieten rijden.

Daar had hij een kamer gehuurd en zich in het uniformpak gestoken.

De vrienden vertelden elkander hun wedervaren.

„Ik moet nog dezen nacht te weten komen, wat er met miss Walton gebeurd is”, sprak Raffles.

„Ik wil eerst een bezoek met je brengen bij mijn hospes en zijn vrouw; die kunnen dan kennis met je maken en een kamer voor vannacht voor je in orde maken. Wij gaan dan dadelijk weer weg.”

De hospes en zijn vrouw wisten hoegenaamd niets af van het doen en laten van hun huurder. Zij hielden hem, met het oog op zijn uniform, inderdaad voor een Londensch politiemann.

Zonder eenige achterdocht begroetten zij Charly Brand.

Zij gaven hem een kamer naast die van lord Lister gelegen.

Hij nam Charly mee naar zijn pension en tegen

elf uur des avonds verliet het tweetal het huis om naar miss Walton's verblijf te gaan zoeken.

Lord Lister begreep instinctmatig, dat men het meisje een strik had gespannen.

Nadat zij een uur hadden gereden, waren zij voor het huis van den particulieren detective gekomen.

De vensterluiken van het huis, dat door Fox bewoond werd, waren stevig gesloten, zoodat geen lichtschijnsel op straat viel.

De beide vrienden bekeken eenigen tijd het huis, om te zien, hoe zij dat het best konden binnendringen.

Daar ontdekte lord Lister dat het derde huis, van de woning van Fox verwijderd, leeg stond.

Terstond had hij een plan gereed.

„Wij zullen door dat huis op de binnenplaats trachten te komen.”

Juist wilde het tweetal het leege huis binnengaan, toen de deur van Fox' woning werd geopend.

Op den drempel verschenen twee mannen.

In een van hen herkende lord Lister terstond inspecteur Baxter.

„Laten wij er het beste van hopen”, hoorde de gentleman-dief hem zeggen, „en neem haar de prop vooral niet uit den mond, vóórdat zij heelemaal weer bedaard is geworden; zij schreeuwt anders nog de heele buurt bij elkaar.

„Ik zal nu dadelijk even naar Scotland Yard telefooneeren. Onze meest waakzame agenten zullen zoolang de straat en het huis observeeren, totdat die slimme vos, die Raffles, hier naar toe komt om het meisje te bevrijden!”

„De hoofdzaak is en blijft”, beweerde de particuliere detective, „dat uw mannen zich niet zoo opvallend gedragen, dat ieder kind hen met den vinger kan nawijzen en kan zeggen, „daar staat een van de lui van Scotland Yard.”

„Maak je maar niet bezorgd”, antwoordde Baxter, „ik maak dat zaakje keurig in orde. Alles zal in het werk worden gesteld om de geschiedenis volkomen te doen slagen.

„Ik ben er nu alleen nog maar bang voor, dat het dien Raffles niet zal gelukken, de verblijfplaats van het meisje te ontdekken?”

„Laat dat maar gerust aan mij over, mister Baxter.

„Ik zal morgen onder dezelfde letters als de bewuste advertentie, in de krant zetten, dat miss Else vanavond verhinderd was. Ik zal hem dan verzoeken, haar hier te komen opzoeken. Als Raffles dan de advertentie leest, waaraan ik geen oogenblik twijfel, dan zal hij er met open oogen inloopen en hierheen komen, of hij zal op de een of andere wijze probeeren, met miss Walton zich in verbinding te stellen.”

„All right!” antwoordde de inspecteur, „ik ga nu naar huis. Vannacht is er toch niets meer te doen.”

„Natuurlijk niet!”

Baxter ging.

Fox sloot de huisdeur.

„En nu gaan wij aan 't werk, m'n jongen”, sprak lord Lister tot Charly Brand.

Behoedzaam liep hij met Charly naar het leegstaande huis en opende zonder eenige moeite met een looper de deur.

Toen de deur weer uiterst voorzichtig gesloten was, ontstak hij een electrische zaklantaarn en door de gang liep het tweetal naar den tuin.

Een laag houten hek scheidde het stuk grond van het aangrenzende.

Zij klommen over het hek en daarna over een tweede en kwamen toen in den tuin, gelegen achter het huis van Fox.

De vensters van dit huis waren met ijzeren blinden stevig gesloten en de deur was met geen looper te forceeren.

Van binnen was een groote ijzeren grendel voorgeschoven.

„Dat kost moeite,” zei Raffles tot zijn vriend.

Hij haalde nu uit zijn binnenzak een groote centerboor en zette deze op de huisdeur.

Na eenigen tijd had hij daarmede verscheiden gaten

„dicht bij elkaar geboord en door middel van een steekzaag was in korten tijd een gat zoo groot als een vuist in het hout ontstaan.

Hij stak de hand door de opening en schoof den grendel terug.

Nu was de weg dus vrij!

Met ingehouden adem luisterde lord Lister naar eenig geluid.

Van de eerste verdieping hoorde hij zuchten en schreien.

Het bloed vloog hem naar het gelaat.

Hij herkende de stem van miss Walton.

Tegelijkertijd hoorde hij, hoe iemand onrustig heen en weer liep.

Wederom luisterde hij aandachtig.

Toen sprak hij tot Charly Brand:

„Er is iemand thuis; dat is die kleine man, die met Baxter stond te praten.

„Wij moeten hem eerst onschadelijk maken!”

„Je zult hem toch niet dooden, Edward?”

„Geen denken aan!”

„Vooruit nu, Charly! Doe dat masker voor!”

Hij gaf zijn vriend een zijden masker en bond zelf ook een voor het gelaat.

Onhoorbaar als een kat gleed hij de trap op en bleef staan voor de deur op de eerste verdieping, waarachter hij geluid hoorde.

Hij rekende uit, te oordeelen naar het geluid der voetstappen, wanneer de wandelende man weer bij het venster was en toen stiet hij plotseling de deur open, greep Fox in den rug, wierp hem op den grond en hield zijn handen vast.

Ontsteld keek de detective den gemaskerde aan.

Toen riep lord Lister:

„Bind den kerel! Hier heb je een goed koord!”

Hij haalde een handstrik te voorschijn en gooide die Charly toe.

Deze bond den doodverschrikten detective.

Toen maakte lord Lister een prop van een stuk papier en stak dien den man in den mond.

„Ik hoorde,” sprak hij tot Fox, „dat ge wildet trachten mij door een valsche advertentie hier in huis te lokken. Ik ben u daarvoor zóó erkentelijk, dat ik nu al gekomen ben.”

Toen snelde hij de kamer uit en begaf zich naar het vertrek, waar hij het weeklagen hoorde van miss Walton.

De detective had haar gebonden en hulpeloos lag zij midden in de kamer op het tapijt.

Verschrikt keek zij naar het scherpe licht van de lantaarn.

Kwam daar alweer iemand, die haar kwaad wilde doen?

Haastig rukte Raffles zijn masker af en op helderen toon riep hij haar naam.

Het meisje dacht te droomen.

Raffles hief haar op met zijn sterke armen, sneed de touwen door en haalde den prop uit haar mond.

„Ben jij het?” was het eerste, wat zij kon uitbrengen.

„Ja, ik ben het! Ik kwam nog juist bijtijds om een schurkenstreek te verijdelen. Ga mee, liefste, je bent nu veilig en gered!”

Eensklaps begon zij te lachen.

„Je ziet er uit als een politie-agent. Ik zou je nooit herkend hebben!”

„Kom nu, kindje,” drong hij aan, „wij mogen hier in huis geen tijd verliezen.

Zij stond op en ging met hem naar de kamer, waar de geknevelde mister Fox lag.

„Goeden avond!” lachte lord Lister, „als uw vrienden van Scotland Yard komen, moet ge hun de groeten doen van John C. Raffles.”

Toen ging het drietal heen.

Den volgende morgen was er groote opschudding voor het huis van Fox.

Arbeiders begonnen het plaveisel op te breken. Een vruchtenventer stond er met zijn karretje en niemand vermoedde in deze lieden de vermomde beambten van Scotland Yard.

Tegen den avond kwam detective Marholm, die door Baxter was gezonden.

Hij klopte en schelde aan de voordeur, maar deze werd niet geopend.

Toen begon hij ongerust te worden en haalde een smid.

Deze wilde de deur openen en bemerkte toen, dat zij in het geheel niet gesloten was.

Bezorgd ging Marholm binnen.

Eenige detectives volgden hem.

Al spoedig werd Fox gevonden en bevrijd uit zijn hachelijke positie.

Toen sprak hij met een bitter lachje tot Marholm:

„Ik heb nu nog ééns beproefd, jelui te helpen tegen Raffles! Ge ziet, welke gevolgen dat voor mij gehad heeft!

„Hij is vlugger, dan wij allen samen en al zoudt ge ook een belooning van honderdduizend pond uitschrijven, neem ik daaraan geen deel!”

Hij rekte zijn ledematen uit en ging aan tafel zitten.

„Ik ga wat eten, want ik rammel van honger!”

En zonder zich te bekommeren om de detectives, ging hij aan tafel zitten en begon met grooten honger groote porties brood en vleesch te verorberen, die er nog stonden van den vorigen avond.

De detectives van Scotland Yard stonden zwijgend om hem heen.

Zij begrepen niets van het onsamenhangende verhaal. Marholm keek mismoedig.

Fox was aan zijn zesde boterham.

De detectives keken en zwegen.

Eenigen tijd later kwamen Baxter met Collgate.

Een der detectives had den inspecteur het gebeurde per telefoon verteld.

Deze had den juwelier meegebracht.

Toen Baxter het geheele verhaal in alle bijzonderheden door Fox werd megedeeld, werd hem een telegram gebracht.

Baxter opende het.

Zijn gelaat werd bleek.

„Die Raffles behandelt mij als een idioot”, schold hij, „hij stuurt mij alweer een telegram om mij te feliciteeren met den goeden afloop.”

Woedend verfrommelde hij het papier.

„Lach niet! Ik verbied het je!” beet hij Marholm toe.

Deze verbeet zijn lach, hoewel het hem de grootste moeite kostte.

Alweer had Scotland Yard alle zeilen bijgezet — en alweer was Raffles toch ontsnapt.

En Marholm mocht niet lachen.

VIERDE HOOFDSTUK.

THUIS.

Lord Lister's huis in Regent Park werd bewaakt door Fred, zijn kamerdienaar, die plotseling uit zijn sluimer ontwaakte, daar er heftig aan de schel getrokken werd.

Fred wachtte een paar minuten.

Er werd weer gescheld.

De oude kleepte zich en fluisterde:

„Dat moet mijn meester zijn!”

Haastig snelde hij de trap af, opende de huisdeur en liet drie personen binnen.

„Goeden avond, Fred!” sprak lord Lister en gaf hem de hand.

Op vroolijken toon beantwoordde de oude den groet en de getrouwe dienaar vatte de hem aangeboden rechterhand.

John Raffles was nog als politie-agent gekleed en werd door den ouden dienaar slechts aan zijn stem herkend.

„Ik breng bezoek mede, Fred”, sprak de lord, „is de logeerkamer gereed?”

De kamerdienaar boog en antwoordde:

„Alle kamers zijn in orde, lord, zoodat zij ieder oogenblik kunnen in gebruik genomen worden!”

„Je bent een trouwe ziel”, sprak zijn meester, „en ik hoop, daar wij nog geen avondbrood gebruikt hebben, dat gij ons een koud souper en een kop thee zult kunnen verschaffen.”

De kamerdienaar boog nogmaals en antwoordde: „Met genoegen, lord.”

Nu gaf Charly Brand hem ook de hand; hij had dezen ook niet herkend, als Charly hem niet had aangesproken.

Alleen miss Walton verscheen voor den oude in haar gewone gedaante.

Hij ging de trap op en ontstak het licht in de studeerkamer.

Daar was alles onveranderd en het zag er uit, alsof lord Lister nooit was weg geweest.

Het vuur in den haard brandde. In de kamer heerschte een behagelijke warmte en op het rooktafeltje lagen sigaretten voor gebruik gereed.

Lord Lister en miss Walton moesten lachen, toen zij dachten aan de laatste vlucht in den koffer.

In hun vroolijke stemming dachten zij niet aan de mogelijkheid, dat eenig gevaar in huis kon dreigen.

Alleen Charly Brand was ontrusting en wenschte zich duizend mijlen van Londen verwijderd.

„Waarom zijn we eigenlijk hier naar toe gegaan, ik gevoel mij niets op mijn gemak!” sprak de jonge man.

„Wij zijn hier veiliger dan ergens anders”, be-
weerde lord Lister.

„Ben je daar zoo zeker van?”

„Heel zeker!”

„Ik hoop, dat je gelijk hebt!”

„Dat hoop ik ook.”

„Wat zou ge dan wel willen doen, als de detectives van Scotland Yard ons hier opspoorden?” vroeg Charly Brand.

„Weggaan!” antwoordde lord Lister doodkalm.

„Jij hebt makkelijk praten”, sprak Charly Brand schouderophalend, terwijl hij rondkeek in de kamer.

„Ik zou wel eens willen weten, hoe je dat zoudt willen klaarspelen. Je kunt nu niet meer werken met je schuifdeur en je klok, waar je in je badkamer in kunt kruipen. En de truc met den koffer is ook al oud! De detectives kennen je kunsten!”

„Ik zal wel andere uitwegen vinden, als het zoover is, Charly!”

„Ik brand nog altijd van nieuwsgierigheid om te weten, hoe je dat zoudt willen aanleggen,” zei Charly.

Lord Lister ging naar hem toe, klopte hem eens be-
moedigend op den schouder en sprak:

„Jij bent zenuwachtig, beste jongen! Over dergelijke dingen pijnig ik mijn hersens eerst, als het zoo ver is. Nu heb ik eerst geweldigen honger en ik hoop van ganscher harte, dat mijn oudje wat lekkers heeft.”

Miss Walton was naar de eetkamer gegaan om de tafel te dekken.

Een oogenblik later zat het drietal vroolijk lachend om den welvoorzienen disch en geen sterveling in geheel Londen had kunnen vermoeden, dat de geniaalste aller dieven, de koning der inbrekers, de beruchte Raffles in zijn eigen huis op zijn dooie gemak zat te soupeeren, terwijl alle detectives van Londen jacht op hem maakten.

De oude Fred bediende met kalme waardigheid zijn meester en diens gasten.

De oude man straalde van vreugde en toen de maaltijd was afgelopen bood lord Lister hem een glas champagne en dankte hem voor de trouwe diensten, steeds bewezen.

„Drink dat glas eens leeg Fred, op de gezondheid van mijn bruid, miss Else Walton.”

Het champagneglas beefde in de handen van den ouden man en een gloeiend rood overdekte zijn gelaat; hij schaamde zich, dat zijn heer zoo gemeenzaam met hem sprak.

Maar tegelijkertijd ook streelde het zijn eergevoel en zijn trots.

„Ik dank uwe lordschap wel heel hartelijk voor de groote eere en ik wensch u al het geluk, dat de hemel u kan schenken.”

Hij wist niet, wat hij zou doen. Telkens en telkens maar weer boog hij en hij zou maar hebben doorgeknikt en gebogen, als lord Lister hem niet zachtjes bij den schouder had gevat en had gezegd:

„Stoot eens met hem aan, Else,” moedigde lord Lister aan.

Miss Walton echter zette het glas neer.

Zij ging naar den ouden dienaar toe en kustte hem op het voorhoofd.

Oude Fred was zóó beduusd, dat het glas uit zijn hand viel.

Zijn trouwe oogen stonden vol tranen.

„En maak nu eens heel vlug een kamer voor mijn bruid in orde, Fred. Mister Brand kan in mijn studeerkamer op de rustbank slapen,” sprak Raffles.

„Wat ben je van plan?” vroeg Charly.

„Eerst een paar dagen rusten hier in huis en dan misschien juwelier Collgate weer eens opzoeken!”

„Drijf de zaak toch niet op de spits, Edward!”

„Weet je, wat ik doen zou?”

„Ik zou met miss Walton naar een stil hoekje van de aarde gaan om daar samen gelukkig te zijn. Ben je je leven van thans nog altijd niet moede?”

„Om jou raad te kunnen opvolgen, mijn jongen, is geld noodig! Ik heb geen cent! Waarvan zou ik rustig kunnen leven? En ik weet, dat mijn bruid graag dit leven met mij deelt!”

Miss Walton sloeg de armen om zijn hals en fluisterde:

„Ja, liefste! Sinds ik weet, dat je alleen slechte menschen ontmoet, wat zij anderen ontstalen en sinds ik heb ondervonden, hoe onbarmhartig die lieden voor de

armen zijn, bewonder ik je en wil ik alles doen, wat je van mij verlangt."

Lord Lister kuste haar.

„Morgen moet je naar je moeder gaan en haar vertellen, dat je voor eenigen tijd op reis gaat.

En nu, wel te ruste, liefste!"

Daarop begaf ook lord Lister zich ter ruste, evenals Charly Brand.

Een paar minuten later lag het huis als uitgestorven.

Den volgenden morgen las Raffles de ochtendbladen.

Hij moest hartelijk lachen.

En met hem lachte geheel Londen.

Voor de zooveelste maal was Scotland Yard voor het lapje gehouden.

In den middag van dienzelfden dag hield een rijtuig stil voor de inrichting voor zenuwpatiënten van dokter Sandrowsky in Westend.

Een bejaard marine-officier en een jongedame stapten uit.

De officier maakte zich bekend als kapitein ter zee lord Douglas, de jongere dame was zijn vrouw.

„Wij hebben een neef in onze familie," vertelde de officier, „die af en toe allerlei waanvoorstellingen heeft.

„Hij heeft een tijdlang beweerd, Raffles te wezen en nu vertelt hij, dat hij juwelier Collgate is.

„Dezen neef wenschen wij eenigen tijd hier te brengen."

De dokter had aandachtig geluisterd.

Toen verklaarde hij lord Douglas, dat de zieke den volgenden dag om elf uur kon komen om te worden onderzocht.

De bezoekers gingen.

Den avond van denzelfden dag ontving Collgate een brief van dr. Sandrowsky waarin deze hem verzocht, den volgenden dag om 12 uur bij hem te komen. De dokter wenschte eenige steenen te verkoopen en had geen tijd, persoonlijk te komen.

Collgate was de naam van den zenuwdokter uitstekend bekend.

Den volgenden dag tegen elf uur kwam lord Douglas bij dokter Sandrowsky en overhandigde hem een kistje met juweelen.

„Over een uur," sprak hij, „zal mijn neef hier zijn. Ik heb hem gezegd, dat ge hem eenige juweelen wilt verkoopen. Zooals ge weet, verbeeldt hij zich, dat hij de juwelier Collgate is.

„Geef hem de steenen vooral niet voor geringen prijs!"

„Natuurlijk niet," glimlachte de dokter. „Zenuwpatiënten rekenen meestal met groote cijfers. Maar waarom moet eigenlijk die verkoop met uw neef op touw worden gezet?"

„Opdat gij den aard van zijn ziekte beter zult leeren kennen!"

„Uitstekend!" verklaarde de dokter.

De knecht diende in dit oogenblik den juwelier aan en kapitein Douglas trok zich in de aangrenzende kamer terug.

Juwelier Collgate trad binnen, groette den dokter hartelijk en gaf hem de hand.

„Ga zitten!" sprak de dokter, terwijl hij voor zich zelden de opmerking maakte, dat de gelaatsspieren van den juwelier zich elk oogenblik zenuwachtig vertrokken.

„Ge zijt heel zenuwachtig, zooals ik zie," begon dokter Sandrowsky.

„Dat ben ik," antwoordde de juwelier. „Door die Raffles-geschiedenis ben ik heelemaal van streek geraakt! Ik rust niet, vóórdat ik den kerel heb!"

Dokter Sandrowsky maakte eenige aantekeningen. Het stond bij hem al vast, dat de man ongeneeslijk krankzinnig was.

„Ge hebt mij laten roepen," begon de vermeende patiënt, „omdat ge mij eenige juweelen wildet verkoopen!"

„Zeker," antwoordde de dokter.

Hij maakte het kistje open, dat naast hem op tafel stond.

„Zijn dat de steenen?"

„Ja!”

De juwelier bekeek ze.

„Dat zijn zoogenaamde witte diamanten, maar ze zijn niet van het zuiverste water. Ik bied er u duizend pond voor!”

„Dat is toch wel een beetje heel goedkoop. Voor minder dan twee duizend pond kan ik ze niet geven!”

Na een beetje over en weer praten, gaf hij den dokter een chèque van dit bedrag.

De dokter nam het papier glimlachend op en zei toen:

„Wees zoo goed, hier eenige oogenblikken te wachten!”

„Mijn tijd is beperkt,” antwoordde Collgate en hij wilde de diamanten inpakken.

De dokter drukte op een geheim knopje op de schrijftafel, waardoor eenige verplegers in de aangrenzende kamer gewaarschuwd werden.

Collgate begreep niets van deze geheele geschiedenis en terwijl hij zich verbaasde over de houding van den dokter, kwamen plotseling eenige verplegers de kamer binnen en sleepten Collgate weg.

In hetzelfde oogenblik kwam lord Douglas te voorschijn.

„Hoe is het er mee, dokter?”

„Het spijt me, de man is ongeneeslijk!”

„Mag ik de chèque eens zien, die hij gefabriceerd heeft?”

„Zeker, hier is ze!”

Lord Douglas schudde het hoofd.

„Hij heeft ze waarlijk met den naam van Collgate onderteekend,” sprak hij, terwijl hij het papier in zijn portefeuille wegborg.

Toen vroeg hij den dokter, wanneer hij zijn neef mocht komen bezoeken.

„Er gaan meestal drie dagen voorbij, voordat de eerste buien van razernij ophouden. Ge moogt dus uw neef vóór Maandag niet komen bezoeken!”

Lord Douglas ging heen en de dokter ging naar de cel, waarin de juwelier zat opgesloten.

Deze ging als een razende te keer.

De dokter keek door het kijkgat en sprak tegen den verpleger:

„Geef hem een flinke koudwaterstraal!”

Aldus geschiedde.

Eenige verplegers bespotten den woedenden en tierenden juwelier van alle kanten met een kouden douche en brachten hem daarna naar bed.

Tegen den avond ging dokter Sandrowsky den patiënt bezoeken, maar toen hij aan diens bed kwam, vloog de juwelier hem naar de keel en wilde hem worgen.

Wederom waren verscheiden verplegers noodig om Collgate in bed te houden en toen hij steeds voortging met om zich heen te slaan, werd hem een dwangbuis aangedaan.

De zoogenaamde lord Douglas intusschen had op de Bank tweeduizend pond uitbetaald gekregen, toen hij de chèque getoond had.

Hij nam een auto en reed tot in de buurt van Regent-Park.

Daar steeg hij uit en ging het huis van lord Lister binnen.

In de gang deed hij baard en pruik af en sprak tot Charly Brand:

„Ik geloof, dat onze vriend Collgate op dit oogenblik een koudwaterstraal krijgt!”

Daarop ging hij naar zijn studeerkamer en maakte zich reisvaardig.

In Queensborough wilde hij zich met Charly en zijn bruid naar Duitschland inschepen.

Miss Walton was den vorigen dag afgereisd om eerst nog haar moeder te bezoeken.

Om vier uur des middags ontmoette het drietal elkander aan boord van het schip.

Op hetzelfde uur werd inspecteur Baxter een telegram overhandigd van den volgenden inhoud:

„Inspecteur van recherche Baxter,
Scotland Yard.

Ik heb juwelier Collgate in de inrichting van zenuwpatiënten van dokter Sandrowsky gebracht. Daar kan hij wat op zijn verhaal komen. Een volgen-

den keer hoop ik u daar te brengen, want ik geloof dat gij zoo iets ook wel noodig hebt.

Overigens geloof ik, dat de kuur van juwelier Collgate wel geëindigd zal zijn, als gij dit telegram hebt ontvangen en dat hij nooit in zijn leven weer valsche diamanten aan Lord Lister zal verkoopen.

Anders zweer ik hem opnieuw wraak.

Met verschuldigde hoogachting

John C. Raffles.”

De volgende aflevering (No. 516) bevat:

De diefstal in het Koninklijk Paleis.

In den

Roman-, Boek- en Kunsthandel

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken :

RAFFLES,

ook wel genaamd LORD LISTER,
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER?

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

LECTUUR VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat
een volledigen Roman

20 CENT

Geen periodiek heeft
zoo'n rijken inhoud

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken
en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.